

اووه

انتوني برونو
(ناول)

نسور توب
حرص
لتي
شهوت
غرور
حسادت

Ketabton.com

ژباړن: عزيز بسام

اووه

Seven

(ناول)

ليکوال:

انتوني برونو

ژباړونکی:

عزيز بسام

د کتاب نوم: اووه (ناول)

*

ليکوال: انتوني برونو

*

ژباړونکی: عزيز بسام

*

خپروونکی: کائينات څېړنيز او د ژباړي مرکز: کابل - افغانستان

*

کمپوز او ډيزاين: کائينات څېړنيز او د ژباړي مرکز

*

لومړی چاپ: ۱۳۹۶ ش - ۲۰۱۷ ز

*

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

*

د خپروونو لړ: ۱۱۰

*

ISBN: 978-9936-643-02-4

*

کائينات څېړنيز او د ژباړي مرکز

Kāyenāt Research and Translation Center

مرکز تحقیقات و ترجمه کائينات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سريزه

د پوليسو دوه كشنفي افسران سامرسيټ او ډبويډ ميلز د يوه داسې مجرم له قضيې سره لاس او گربوان دي چې پر له پسې ځنځيري وژنې تر سره كوي. اصلي قاتل خلك د اوو لويو گناوو پر بنسټ وژني. نوموړي غرور، غوسه، حسادت، شهوت، نسورتوب، حرص او لټي لويې گناوې گڼي او هر هغه څوك چې د دغو گناوو پر بنسټ وژني، د جرم په سيمې كې د گناه نوم هم ورسره وليكي.

د كشف افسر سامرسيټ اووه ورځې وروسته تقاعدېږي. سامرسيټ او ډبويډ ميلز هڅه كوي چې قاتل ونيسي او د قانون مونگولو ته يې وسپاري. دا چې دا ځيرك قاتل په څه ډول نيول كېږي، او دا كشنفي افسران څومره ستونزې گالي، په دې پوليسي ناول كې به يې ومومئ.

ياد ناول د سېنمايي فلم (اووه - Seven) پر بنسټ اتنوني برونو په ۱۹۹۵ زېږديز كال كې ليكلي دي. دا دوهم ناول دی چې په پښتو ژبه يې ژباړم. لومړۍ ژباړه مې د (۱۹۸۴) په نامه د نامتو ليكوال جورج اروييل يو سياسي ناول وو چې په ۲۰۱۳ زېږديز كال كې چاپ شو.

د دواړو كتابونو په ژباړه كې د هيواد نامتو ليكوال، شاعر او د اطلاعاتو او كلتور پخواني وزير بناغلي عبدالباري جهاني ډېر هڅولي يم او تر ډېره حده يې عالمانه لارښوونې راته كړي دي. زه د نوموړي مندوی يم او د بناغلي عبدالباري جهاني له نظريو پرته به دا راته ناشونې وای چې انگرېزي كتابونه په دې ډول وژباړم. او غواړم د هېواد له نامتو ليكوال او ناول ليكونكي بناغلي اېمل پسرلي څخه هم مننه وكړم چې د ژباړې په چارو كې يې لارښوونې راته وكړې. او همدارنگه غواړم د كابل پوهنتون د استاد بناغلي محمود مرهون او د نوموړي تر مشرۍ لاندې د كائينات څېړنيز او د ژباړې مركز څخه د زړه له كومې مننه وكړم چې دا كتاب يې په ښه بڼه راته چاپ كړ.

عزيز بسام

لومړی څپرکی

نسور توب (Gluttony)

کله چې سامرسيټ ساعت ته وکتل، ستنويې په تياره شپه دوې بجې بنودلې. نوموړی تر يوه ساعت لا ډېر پر بستر باندي پروت وو، خو سترگې يې خلاصې وې او خوب نه ورتلی. د هغه په فکر کې ډېر څه ور گرځېدل. درويشت کلونه د کشفې پوليس په توگه دنده تر سره کول او د وژل شويو انسانانو د قضيو د څېړلو وروسته - هغه ته نو اوس ډېره ستونزمنه وه چې په اسانۍ سره خوب ورشي.

يو کشفې پوليس انسان او انسانيت په ډېر بد حالت کې ويني. هغه د هر ډول وژنو سره چې انسان يې تصور کولای شي، لاس او گرېوان وي. د بېلگې په توگه په ټوپک وژل شوي خلک، په چرو او يا په زهرو وژل شوي خلک، نارينه وو چې خپلې مېرمنې وژلي وي، بنځو چې مړونه وژلي وي، ماشومانو چې ميندې او پلرونه وژلي وي، دوستانو چې نور دوستان وژلي وي، او همدارنگه د بېگانه وو وژنه. دا وژنې کله د غلا په موخه تر سره کېږي، او کله هم هيڅ دليل او وجه يې معلومه نه وي.

خو سامرسيټ اوس نور هر څه پرېږدي. د نوموړي تقاعد ته يوازې اووه ورځې پاتې دي. هغه نور بناړ پرېږدي، ټول جنايتونه هېروي، او په آرامۍ سره په خپل ټاټوبي کې نوی ژوند پيلوي.

هغه د خپل د بناړ د تر حد ډېر تاوتريخوالي او جنايتونو شاهد وو. د هغه انځوريز پوسترونه، کتابونه او نور شيان ټول شوي وه او نوي کور ته د لېږد او کډې لپاره چمتو وه.

یوازې اووه نورې ورځې پاتې وې. هغه ته به کله کله دا په فکر کې ورگرځېده چې ثومره ډېر یې په دې ښار کې ژوند کړی وو. هغه دوه ځلې کوزده کړې وه. یو ځل یې وغوښتل چې ماشومان ولري - خو په ښار کې نه - هیڅکله هم نه.

هغه په دې پوه وو چې د ښار ژوند ماشومانو ته څه زیان رسوي. خو هغه ته تل دا احساس ورپه زړه کېدی چې باید ماشومان ولري. اوس هم ناوخته نه وو، هغه ته به تل دا په فکر کې ورگرځېده - پنځه څلوېښت کلونه دومره ډېر عمر نه وو چې انسان دې ماشومان ونشي لرلای. هغه اوس هم ښایي د ژوند د ملګرې سره وویني - دا ممکنه وه. هر څه ممکن وه خو چې یو ځل د دغه ځای څخه ووځي.

یو پله یې ناڅاپه پر معده باندې درد پیدا شو. آیا هغه خو به کومه تېروتنه نه کوله؟ هغه خپل ټول عمر په ښار کې تېر کړی وو. که یو ځل یې د کلي ژوند خوښ نه شو؟ هغه هڅه کوله چې ډېر چُرْت ونه وهي او ویده شي. هغه له ځانه سره وویل - هر څه به سم شي. د هغه یوازې اووه نورې ورځې د جنایت، شور، ماشور، ګډوډۍ او تاوتریخوالي په ښار کې پاتې دي، وروسته به د هغه ژوند بېرته له سره پیل شي.

د غرمې وروسته، سامرسيټ هغه کور ته یو ځل ورغلی چې نوموړي یې د اخیستلو پلان درلود. هغه یو زوړ کور وو او ترمیم ته یې اړتیا درلوده، خو بیا هم دده خوښ وو.

بېرته چې راتلی، په اورګاډي کې کښېنستی، د تګ په وخت کې یې فارمونو او ځمکو ته کتل. کلي وچ وه او فارمونه د بېدیاوو په څېر ښکارېدل. هغه چې ښه ځیر شو، سوځلي موټران یې پر وچو او خالي

خُمو وړ په سترگو کېدل. هغه وپوهېدی چې ښار ته کرار کرار ور نږدې کېږي. سامرسيټ لوگيو او دوړو ته وکتل چې پر ښار باندې خپرې وې. کله چې اورگاډی ودرېدی، هغه نه غوښتل چې ښکته شي. هغه غوښتل چې پر خپل سيټ باندې پاتې شي او بېرته خپل نوي کور ته لاړ شي خو له ځانه سره يې وويل چې اوس خو يوازې اووه نورې ورځې پاتې دي. هغه ددې توان درلود چې اووه نورې ورځې هم تېرې کړي. د درويشتو کلونو ستونزو وروسته به نو اووه ورځې څه وي؟

د باندې چې کله پر سړک باندې ټکسي ته ايسار وو، د ښار وحشت-خپلي حقيقت يې زړه ور وخوړ. د ټرافيکو شور ماشور، د وگړو ځغستاوو، چينغو، نعرو او بې پروايي ټوله ځای له وحشت نه ډک کړی وو.

يوه لېون-حاله او آواره سړي غوښتل چې د يوه گرځندوی د کالو بکس پورته کړي.

لېوني سړي نعره کړه: "زه به ټکسي ونيسم، زه پوهېږم چې څنگه ټکسي درته ونيسم."

خو د گرځندوی سره د هغه مېرمن هم ورسره وه، او لونه يې وډارېدلې - د هغه مرسته يې نه غوښتله. سامرسيټ غوښتل چې مرسته ورسره وکړي، خو نه يې شوای کولای. که هغه سړی تښتېدلای وای، سامرسيټ نشوای کولای چې مسؤليت يې په غاړه واخلي. خلک بايد خپلې ستونزې په خپله حل کړي. سامرسيټ په يوه ټکسي کې سپور شو او د موټروان څخه يې وغوښتل چې کور ته يې بوځي.

پرلارې باندې څنگ ته يې يو امبولانس د پوليسو د دوو موټرانو سره تېر شو. سامرسيټ ولېدل چې د سړک پر څنگلاره باندې يو جسد پروت وو. هغه ولېدل چې مخ يې په وينو لړلی وو، سامرسيټ تشویش وکړ - او فکري يې کاوه کېږي هغه به اوس هم ژوندي وي. په بله کوڅه کې بيا جگړه روانه وه. د جگړې د ميدان پر شا او خوا خلک راټول شول او په چينغو او نعرو يې پيل وکړ. کله چې د هغوی موټر تېر شو، سامرسيټ بېرته پر خپلې څوکۍ باندې تکیه وکړه او سترگې يې پټې کړې. هغه نه غوښتل چې نور ورته وگوري.

موټروان پوښتنه وکړه: "تا چېرته غوښتل چې ولاړ شې؟"

سامرسيټ سترگې خلاصې کړې، او ويې ويل: "له دې ځای نه ډېر لېرې."

وو، هغه خو همداسې گومان وکړ. ډېر لېرې له دې ځای نه - هغه بېرته سترگې پټې کړې او ډېره ژوره سايبې وايستله...

د ټليفون غږ سهار وختي بيا سامرسيټ له خوبه راپاڅوئ. يو بل قتل تر سره شوی وو. کله چې د بستر نه را ولاړ شو، هيله يې کوله چې د تل په شان نور ډېر باک پرې و نه کړي. د هغه په آند په بې باکۍ به د نوموړي راتلونکي اووه ورځې په اسانۍ سره تېرې شي.

کله چې سامرسيټ د پېښې ځای ته ورسېد، د پوليسو د حوزې کارکوونکو عکسونه اخيستل او د گوتو د نښو پسې گرځېدل. مړی پر ځمکه باندې د جسد په ځانگړې کڅوړه کې پروت وو او ايستلو ته چمتو وو. پر دېوال باندې ډېره وینه وه او د جسد تر څنگ يوه توپنچه هم پر ځمکه پرته وه.

یوه پولیس وویل: "گاونډیانو د هغوی د چیغو آوازونه اورېدلي دي. هغه کس چې د دوی د کور تر شا ژوند کوي، وايي چې د دوی شور ماشور کابو دوه ساعته دوام وکړ او تل به د دوی دا حال وو."

یو ځوان چې لنډ وړبښتان یې وه او چرمي جیمپریې اغوستی وو، کوټې ته وردننه شو. ځوان سړي وویل: "د کشف افسر سامرسيټ، زه ډپوید میلزیم، او نن زما لومړی ورځ ده چې د انسان وژنې قضیه خپرم."

سامرسيټ لاس ورکړ، خو څه یې ونه ویل. میلز سامرسيټ ته کتل چې د کوټې شا او خوا ګرځېدی را ګرځېدی. سامرسيټ یو ډنگر، میانه عمره تورپوستی سړی وو چې تروش او خپه مخ یې وو او سترګو یې کڅوړې کړي وې. کله چې میلز به ویل چې هغه به د سامرسيټ سره یو ځای کار وکړي، نو د پولیسو په حوزه کې به هریوه خندله. میلز به حیران وو چې دانو ولي؟

سامرسيټ وپوښتل: "د وروستي ځل لپاره دې چپرته دنده تر سره کړه؟"

میلز: "سپرینګ-فیلډ، په شمال کې واقع دی."

سامر سیټ: "هلته به په کال کې څومره د قتل قضیې پېښېدلې؟"

میلز: "کابو شپېته یا اويا قضیې."

سامر سیټ: "دلته په یوه میاشت کې دوامره قتلونه ترسره کېږي."

میلز: "هو کې، خو هلته یوازې دريو کشفی افسرانو کار کاوه."

میلز نه غوښتل چې خپله نوې دنده په جګړه پیل کړي، خو هغه سپرینګ-فیلډ ځکه پرېښود چې دده په آند هغه ډېر کوچنی وو او دوامره مهم ښار نه وو. هغه غوښتل چې د ریښتیني کشفی افسر دنده ترسره کړي. هغه غوښتل داسې ځای دنده ترسره کړي چې کاريې د ارزښت وړ وګرځي.

سامر سیټ فکر وکړ چې میلز احمق دی چې په ښار کې یې ځانته کار کول غوره کړل. سامر سیټ وویل: "ستا څخه غواړم چې د راتلونکو اوو ورځو لپاره دا په یاد ولرې چې دا سپرینګ-فیلډ نه دی..."

سهار وختي، میلز له خوبه پاڅېدی او پر خپل بستر باندې ناست وو. مېرمنه یې تېرېسي تر څنګ ورسره پرته وه. د هغې دا ښار د شور ماشور، ناپاکی او جنایتونو له کبله نه خوښېدی.

میلز د خپلې مېرمنې څېره پېژندلې وه. د تېرېسي غټې سترګې او کوچنی خوله وه، او میلز ته به یې هر کله یو ماشوم ورپه یاد کړ. هغه فکر کاوه چې مېرمنه یې په موسکا خوله ښایسته ښکاري. خو کله چې نوموړې دې ښار ته را کډه شوه، ډېر یې نه خندل. د هغې پر مخ به تل وېره او پرېشاني ښکارېده. حتا په خوب کې به لا وپېرېده.

میلز به هم فکر کاوه دې ښار ته راتگ کېږي د هغه یوه لویه غلطي وي. کېږي سامرسيټ رينستيا ويلي وي. سپرينگ-فيلډ تر دې حای ښه وو.

بيا په فکر کې ور وگرځېدل چې نه! هغه ښه پرېکړه کړې چې دې ښار ته را کډه شو. او همدارنگه خوشحاله هم وو چې سامرسيټ به ژر تقاعد شي. هغه په پای کې پوه شو چې د پوليسو په حوزه کې ولې هر یوه غوښتل چې سامرسيټ دې ژر لاړ شي.

ناخاپه د تليفون زنگ راغی، تېرېسي وغورځېده او په لوړ آوازي يې وويل: "داڅه وه!"

د منځه له دې چې دوهم زنگ راشي، ميلز ژر تليفون پورته کړ او تېرېسي ته يې وويل: "هيڅ خبره نه ده، د تليفون زنگ وو."

سامرسيټ زنگ وهلی وو، او ويې ويل: "پر ۳۷۷ بايلر سرک باندي زما سره ووينه."

د سامرسيټ خبرې ميلز ناكراره كړ. او ويې پوښتل: "څه خبره ده؟" سامرسيټ: "ښايي قتل"، مخکې له دې چې ميلز کومه بله پوښتنه وکړي، سامرسيټ تليفون بند کړ.

کله چې ميلز راوړسېدی، سامرسيټ د اپارتمانو د ودانۍ د باندي پر بايلر سرک ولاړ وو.

سامرسيټ: "دننه برېښنا نشته، خراغ ته اړتيا لرو."

ميلز وپوښتل: "ستا په گومان کله به وژل شوی وي؟"

"نه پوهېږم، خو دومره درته ويلاى شم چې د پنځه څلوېښتو دقيقو را پدېخوا يې د آشو پر كاسه باندي مخ پروت دى."

د اپارتمان دننه چټلې او ككړې كاسې، لوبني، خلاصې كوتې او د خوارو بكسونه هرې خوا ته پراته وه. د خځلى پر سطل باندي مياشې گرجېدلې، او ډېر بد بوى يې ولاړېدى. يو ډېر چاغ سړى د مېز سره ناست وو او مخ يې د آشو پر كاسه پروت وو. هغوى تر اوسه پورې داسې چاغ سړى نه وو ليدلى.

سامرسيټ و ليدل چې د چاغ سړي پښې او لاسونه تړلي وه. هيڅ يې سر نه خلاصېدى چې څه ورپېښ شوي وه. وروسته يو عدلي ډاکټر کوټې ته وردننه شو، او کشفې افسرانو ته يې هيڅ ونه کتل.

میلز و پونبتل: "خه فکر کوي، آیا زهريې ورکړي دي؟"

د خواب ورکولو پر خای، ډاکټر د سړي مخ د آشو د کاسې څخه را پورته کړ، او ويې ويل: "مړدی، د لاس څراغ دې دده پر خوله باندې برابر کړه. خه شي وينې؟"

سامرسيټ څراغ د سړي پر خولې برابر کړ.

ډاکټر: "کوچنی آبي رنگه ټوټې يې په خوله کې وينې؟"

سامرسيټ: "هو کې، دا خه دي ډاکټره؟"

ډاکټر: "نه پوهېږم، هيڅکله مې داسې شی نه وو ليدلی."

د سړي سړيې بېرته د آشو پر کاسه ايله کړ.

د مړي نوم پيټر ايوبانکس وو. جسد د عدلي طب په کوټه کې پروت وو او ميلز او سامرسيټ د ډاکټر سره خبرې کولې.

ايوبانکس تل چاغ وو، خو نه دومره چاغ لکه څنگه چې په مړ حالت کې پرسېدلی بنکارېدی. وزن يې کابو ۳۰۴ پونډه وو. ډاکټر وويل چې ځينې هډوکي يې د ډېر وزن له کبله کاره شوي دي.

د ميلز په گومان دا سړی کېږي د زهرو په واسطه مړ شوی وي، خو ډاکټر دا نه منله. ډاکټر د آزمايښت لپاره د جسد ځينې ځايونه غوڅ کړي وه، او ميلز ته يې وروښودل چې زهر ورکړل شوي نه وه. ميلز په ځير سره ورته وکتل او ويې پونبتل: "آيا ته وايې چې دا سړی د ډېر خوراک له کبله مړ شوي دی؟"

ډاکټر: "هو کې، دا دهغه د مړينې يوازينی سبب کېدای شي."

سامرسيټ وويل: "نو دده پر خټ باندي دا نښې د څه دي؟ داسې
ښکاري لکه پر سر باندي چې يې ټوپک په فشار باندي نيول شوی وي."

ډاکټر: "ډېرامکان لري، چې ټوپک يې په فشار سره پر سر باندي
ايښودل شوی وي، او پر ځان باندي يې څرگنده ښکاري."

سامرسيټ پر مېز باندي مرتبانونو او گيلاسونو ته وکتل، يو گيلاس
يې را پورته کړ او ويې پوښتل: "ډاکټر صاحب، زه يوه پوښتنه لرم. آيا
دغه آبي رنگه مواد د مړي په خوله کې وه؟"

ډاکټر: "نه، دا چې ستا په لاس کې دي، دا مې د مړي په معده کې
وموندل. هغه چې يې په خوله کې وه دلته په دغه گيلاس کې دي."

سامرسيټ: "ستا په نظر دا به څه وي؟"

ډاکټر خپل سر وښوروی، او ويې ويل: "زه نه پوهېږم." د مړي جسد
يې په کڅوړه کې وپوښئ.

ډاکټر: "نن سهار يې څلور جسدونه دلته راوړل. او موږ ډېر مصروفه
وو."

کله چې ډاکټر روان شو، سامرسيټ وپوښتل: "که د آبي رنگه موادو
په هکله مو معلومات ترلاسه کړ، ماته ژر احوال راکړئ."

وروسته له غرمې، کپټان پر څوکۍ ناست وو او د چاغ سړي د قضيې
په اړه يې راپورونه لوستل. هغه سړي اوس بل نوم نه درلود. اوس صرف
"چاغ سړي" نومېدئ. کله چې کپټان د ډاکټر رپورټ لوستی، ميلز ايسار
وو. د کپټان عمر د پنځوسو کلونو په شا او خوا کې وو.

د ځان پوستکی یې ډېر خراب وو او مخ یې داسې بنکارېدی لکه تر سترگو لاندې چې یې غټې کڅوړې ځوړنده وي.

میلز لیدل چې سامرسیټ پر دا قضیې باندې ډېر زیات کار کړی وو. هغه به حیران وو چې سامرسیټ به څه ډول سړی وي. د گواښ او خطر په وخت کې به سامرسیټ څه وکړي؟ آیا سامرسیټ به تر میلز ژر غبرگون بنودلای وای کله چې ریک پارسنز... هغه ته پخوا وختونه ور په یاد شول.

میلز او ریک د بنوونځی د وخت ملگري وه. ریک په سپرینگ-فیلډ کې تر ټولو ښه د پولیسو افسرو وو. خو هغه شپه کله چې دوی دواړو د مړینې پر یوې قضیې باندې یو ځای کار کاوه، میلز دا فکر کاوه چې قاتل به پر پولیس باندې فیر و نه کړي. کله چې میلز ولیدل چې د سړي په لاس کې وسله ده، نو ډېر ژر یې فیر و نه کړ. میلز یو څه ډېر انتظار و ایستئ. سړي پر ریک باندې فیر وکړ - او ریک به اوس د ژوند تر پایه د گوډانو پر څوکی باندې گرځي. ریک او تېرېسي به خامخا فکر کوي چې د میلز گناه نه وه، خو میلز تل فکر کوي چې پنخپله ملامت دی.

څو شېبې وروسته، کپتان د راپور په اړه خپل سر بنوراوه، او ویې ویل: "هېڅ باور نشم کولای، ته څه وایې؟"

سامرسیټ سر وبنوراوه: "هوکی، دا سړي باید یوه لاره غوره کړي وای. یا یې باید ډېر خواږه خوړلي وای او یا باید ویشتل شوی وای. قاتل د هغه مخې ته خواږه ایښي وه، او په هغه یې په زوره خوړله. کابو دوولس ساعتونه مسلسل یې په هغه باندې په زوره ډوډی خوړله. قاتل هغه نه پرېښودی چې ویده شي."

کپتان ډېر وارخطا بنکارېدی. میلز وپوهېدی چې هغه څه ډول احساس درلود. هغه هم نه غوښتل چې په دې باور وکړي.

سامرسيټ وويل: "زه فکر کوم چې دا يې لا اوس پيل دی."

کپتان په غوسه وويل: "موږ تر اوسه نه پوهېږو. تر اوسه خو صرف يو نفر وژل شويدي. نه څلور يا درې. حتی دوه لانه."

سامرسيټ سترې بنکارېدی، او ويې ويل: "نو ددې کار دليل څه دی؟"

کپتان په غوسه وويل: "بيا يې مه شروع کوه سامرسيټه!، د مخه د هر شي وړاندوينه مه کوه، ته هيڅ کوم ثبوت نه لري چې داسې يو بل قتل به تر سره شي."

سامرسيټ ډېر ستومانه وو، او نه يې غوښتل چې استدلال وکړي، نو يې وويل: "زه غواړم چې ددې قضيې څخه ځان وباسم."

کپتان وويل: "ستا خو صرف يوه اوونۍ پاتې ده، نو څه فرق به وکړي؟"

سامرسيټ وويل: "دا زما وروستۍ قضيه نشي کېدلای. دا به دوام پيدا کړي. زه نه غواړم چې د قضيې د پای ته رسولو نه مخکې ولاړ شم." سامرسيټ ميلز ته اشاره کړه او ويې ويل: "او که زما نظر غواړې، نو دا به ستا لومړنۍ قضيه نه وي."

ميلز د ځای نه وخوځېد، او په لوړ آواز يې وويل: "دا زما لومړنۍ قضيه نه ده! او ته په پوهېږي!"

سامرسيټ: "دا دده لپاره ډېر وختي دی. ميلز د داسې قضيو لپاره چمتو نه دی."

کپتان وويل: "گوره، زه کوم بل د کشف افسر نه لرم چې دا قضيه ور وسپارم. موږ ډېر افسران نه لرو. او ته هم په دې خبره يې."

ميلز وويل: "ما ته يې راکړه کپتان صاحبه. زه يې حل کولای شم."

کپتان مخ واپړوی او د سامرسيټ سترگو ته يې په خیر سره وکتل، او ويې ويل: "ته ددې قاتل په اړه رينبنتيا وايې؟ ته فکر کوې چې دا اوس د هر څه پيل دی؟"

سامرسيټ په "هو کې" سره سرورته وښوروی.

کپتان په لوړ آواز وويل: "اوه!، ما هر وخت غوښتل چې تا غلط ثابت کړم، خو ته هر کله پر حق يې، نو ځکه د چاغ سپرې قضيه تا ته در پرېږدم. او ميلز، تا ته به يوه بله قضيه در کړم چې کار پرې وکړې."

ميلز: "خو کپتان صاحب..."

کپتان: "خو خو نشته! دا زما پرېکړه ده. اوس ورځه!"

د ميلز اعصاب ډېر خراب شول او غوښتل يې چې څو کې تر کړکې لاندې وغورځوي. هغه غوښتل چې د سامرسيټ سره پاتې شي. هغه نه غوښتل چې دوی فکر وکړي چې ميلز دا دنده نوې پيل کړې ده. هغه غوښتل چې کپتان ته ور وښيي چې يوازې هم کار کولای شي. حتی که په ښار کې هم وي.

کپتان بيا په امر وويل: "تا واورېدل ميلزه، ورځه!"

دوهم څپرکی

حرص (Greed)

راتلونکی سهار سامرسيټ په خپل دفتر کې ناست وو چې کپتان يې دفترته ورننوتی.

کپتان وپوښتل: "خبر شوي؟"

سامرسيټ: "په څه شي؟"

کپتان: "پرون د ايلي گولډ مړی پيدا شو."

گولډ په ښار کې تر ټولو نامتو د مدافع وکیل وو. هيڅ داسې مجرم نه وو چې گولډ يې دفاع نشوای کولای. هر څومره چې به مجرم بد وو، گولډ به د مدافع وکیل په توگه د هغه دفاع کوله. که مجرم ډېرې پيسې ورکړي وای، هغه به تر پايه پورې هڅه کوله چې مجرم د محاکمه کېدو نه وژغوري. په دې يې باک لانه کاوه چې جرم يې څومره بد دی.

کپتان وويل: "يو څوک يې دفترته په پټه ورغلی او ځای پر ځای يې وژلی دی، او د هغه په وينه يې پر ځمکه د (حرص) کلمه ليکلې وه."

"حرص؟"، سامرسيټ ددې پر ځای چې حيران شي، د ايلي گولډ د نورو بدو کړنو په فکر کې ولاړ.

کپتان: "زه ميلز ته دنده ورکوم چې دا قضيه مخې ته بوځي. ما ورته ويلي وه چې ډېر ژر به يوه قضيه ورسپارم. کاشکې داسې يوه پېښه نه وای." سامرسيټ بېرته تايپ کولو ته ادامه ورکړه، او ويې ويل:

"زه ډاډه يم چې ښه به يې مخې ته بوځي."

کپتان خپل سر بنور اووه او شکمن بنکارېده. "ستا به هغه حای خوبن نه شي. ته پوهېږې چې ته به لار نشې. دا یوازې ستا په فکر کې در گرځي چې ته تلای شي."

سامرسيټ وويل: "زه اوس دا حای نشم پرېښودلای. ددې حای په چاپېريال او شرايطو مې اوس هيڅ سر نه خلاصېږي. پخوا به خلکو يو څوک ديوه دليل پر بنسټ وژي، حتی که یو نا معلومه دليل به هم وو. خو اوس خلک د لوبې او ساعتېری لپاره نور خلک وژني، او دې ته گوري چې څه به وروسته پېښ شي."

کپتان یوه اوږده سا و ایستله، او ويې ويل: "زه پوهېږم چې ته څه وایې. زما غوښتنه دا ده چې تال له لاسه ورنکړم. دوی نور ستا غوندې د کشف افسران نه روزي."

سامرسيټ وويل: "ميلز در سره دی، هغه به بنه کار در سره و کړي."

کپتان: "خو هغه به ستا غوندي نه وي."

سامرسيټ ته هم په فکر کې ورگرځېده - لکه هغه چې نه په پوهېږي چې ميلز څه کوي.

کپتان په داسې حال کې چې د آبي رنگه موادو ډک کوچنی مرتبان يې په لاس کې وو، وويل: "اوه، نېردي مې هېر شوي وای. د چاغ سړي په معده کې دغه مواد وه. ډاکټر فکر کوي چې قاتل دا مواد په هغه باندې په زوره خوړلي دي. دا د ځمکې د فرش ټوټې دي."

سامرسيټ بېرته د ايوبانکس يا چاغ سړي اپارتمان ته لاړی. هغه غوښتل چې پوه شي چې دا آبي رنگه مواد به د کوم ځای نه شکول شوي وي. هغه هرې خوا ته وکتل خو هېڅ يې پيدا نکړای شوای، خو کله چې يې د يخچال لاندې وکتل، وپوهېدی چې دا مواد د هغه ځای نه شکول شوي وه. هغه غټې ټوټې چې د سامرسيټ په مرتبان کې وې، نوموړي هغه واخيستې او پر کوچني سوريانو يې بېرته کښېښودې، چې بېرته سمې او برابرې هلته نصب شوې. کوم چا يخچال له خپله ځايه بې ځايه کړی وو او د فرش ټوټې يې جلا کړي وې.

سامرسيټ هڅه وکړه چې يخچال د خپله ځايه را کش کړي ترڅو وگوري تر شا يې څه دي. د دېوال څخه يې خاورې او چټلي پاکه کړه، او چې کله ځير شو، نو ويې ليدل چې پر دېوال ليکلي وه (نسورتوب). يو پاک سپين رنگه کاغذ پر ديوال ځوړند وو. سامرسيټ هک پک شو. هغه لاس وغځوی چې کاغذ راواخلي، خو يو څه ډېر يې بايد لاس ورغځولای وای.

وروسته سامرسيټ په خپل خالي اپارتمان کې د چاغ سرې د يخچال تر شا د موندل شوي ټوټې په اړه فکر کاوه.

که هغه په دې اړه څه و نه وایي، نو د ایوبانکس او گولډ د قتلونو تر منځ تړاو ته به د هیڅ چا فکر و نه شي، او دا به میلز ته ستونزمن وي ترڅو په حقیقت پوه شي. خو سامرسيټ داسې نشوای کولای... میلز دې ته چمتو نه وو. میلز خو دا فکر کاوه چې هغه ددې کار وړ دی، خو په اصل کې یې نشوای کولای. دا تر اوسه پورې د سامرسيټ ستونزه او مسؤلیت وو. نو نوموړی اوس د دوو شیانو سره مخ وو: (نسورتوب) او (حرص).

میلز د هغه نوټ په لوستلو چې د چاغ سرې د يخچال تر شا موندل شوی وو، ډېر تعجب وکړ، او ویې ویل: "ته به نو وایې چې د وروستیو دوو قتلونو تر منځ کوم تړاو شته."

هغه نوټ بیا ووايه، چې پر لیکلي وه: "اوږده ده لاره خو ستونزمنه - د دوږخ د باندې، لاره ځي روښنايي ته."

میلز وویل: "دا نو څه مانا؟ آیا هغه غواړي چې موږ ته یو څه ووايي؟ دا خو ما ته لېوټتوب ښکاري."

د سامرسيټ لپاره ډېره ستونزمنه وه چې ځان کنټرول کړي. خو ددې پر ځای چې میلز ته ووايي چې "احمق یې"، د هغه دوو کلمو انځورونه یې په لاس کې ونيول، چې پر یوه په وینو (حرص) لیکلی وو، او پر بل باندې (نسورتوب)، او ویې ویل: "آیا تا کله د اوو لویو گناوو په اړه څه اورېدلي میلزه؟ حرص، نسورتوب، غوسه، حسادت، لټي، غرور او شهوت؟"

د میلز کرار کرار سر خلاص شو او ویې ویل: "نو ته فکر کوي چې قاتل د هرې گناه لپاره یو کس وژني؟"

سامر سیټ: "زه خو همداسې فکر کوم، همداسې نه ده؟"

میلز حیران شو او ویې ویل: "اوف، نو دا دواړې قضیې له یو بل سره تړاو لري؟"

سامر سیټ خو پوهېدی، سړیې وبنوروی چې هوکې، او ویې ویل: "تا خود ډېر کار غوښتنه کوله، دا دی اوس کار درته پیدا شو."

د سامر سیټ د تقاعد وروسته چې به کومې څېړنې میلز تر سره کوي، د سامر سیټ په آند پایله به یې هیڅ وي، او قاتل به بېله کومې ستونزې ټول قتلونه تر سره کړي. دا په دې مانا نه وه چې میلز نه په پوهېدی. میلز په اصل کې په ځنځیري وژنونو پوهېدی - دا سپرینګ-فیلډ نه دی.

هر څومره چې سامر سیټ هڅه وکړه چې دا ځای پرېږدي، نه یې شواي کولای. اوس باید لار نشي. هغه نشواي کولای چې میلز یوازې پرېږدي. هغه باید د میلز سره یو ځای دا څېړنې او قضیې مخې ته بوځي.

خو شپې وروسته میلز په داسې حال کې چې د گولډ په دفتر کې یې قدم واهه، سم دلاسه یې خپل نوټونه لوستل.

د مېز تر شا پر دېوال باندې یوه غټه نقاشي وه. هغه یوه ملږنه نقاشي وه، چې په تور، سور او زرغون رنگونو باندې کرښې او شکلونه باندې رسم شوي وه. پر مېز باندې د وزن ماشین پروت وو او وینه پر وچه شوې وه. پر ځمکه باندې پر لیکل شوي پاڼو د وینو رنگ تر وچېدو وروسته سور او نساوري اووښتی وو.

میلز غوښتل چې اسناد او شواهد پیدا کړي - البته داسې نښې او نښانې چې دوی باید د ثبوت موندلو په موخه د هغه نه کار واخلي. نوموړي غوښتل چې دا ثابته کړي چې سامرسیټ یوازې کس نه دی چې خپرښ کارونه سرته رسوي. میلز په دې باور درلود چې د پېښې محل او ځای د جرم په ثابتولو کې ډېر مهم دی. باید سندونه، نښې او شواهد موجود وي ترڅو د دوی سره د مجرم په پیدا کولو کې مرسته وکړي.

میلز د یوې میانه سنې ښځې انځور راپورته کړ. په انځور کې ښځې د درواغو موسکا کړې وه، ډېر آرایش یې کړی وو او ورېښتان یې هم سره رنګ کړي وه. نوموړې آغلي ګولډ وه. قاتل د آغلي ګولډ پر انځور باندې د هغې د سترګو پر شا او خوا په وینو ګردۍ حلقې رسم کړي وې.

میلز فکر کاوه آیا کېدای شي دا کوم څرک وي؟ ولې قاتل د هغې د سترګو پر شا او خوا داسې حلقې رسم کړي وې؟ آیا دا به د قاتل راتلونکی هدف وي؟ آیا هغې کوم څه لیدلي دي؟ میلز نه په پوهېدی. دا څه وه چې د میلز سره نه په خلاصېدی؟ آیا داسې څه خوبه نه وي چې هغوی ورته کتل خو سړي نه په خلاصېدی؟

راتلونکی سهار سامرسیټ په خپل دفتر کې ناست وو او د "چاغ سړي" پر قضیې باندې یې کار کاوه او میلز یې د دفترته وردننه شو. د میلز په لاس کې د ګولډ د قضیې ډېر کاغذونه وه، او ټوله یې پر خپل مېز باندې کښېښودل او د ګولډ د دفتر انځورونو ته یې کتل.

لومړی سامرسیټ غوښتل چې مرسته ورسره وکړي، خو وروسته یې فکر وکړ چې میلز باید په خپله په کار بلد شي. میلز به آخر په کار بلد شي او سامرسیټ خو درې ورځې وروسته دا ځای پرېښودی.

خو تر خو چې ميلز خپلې څپرې تر سره کوي او پای ته يې رسوي، نور خلک به هم مړه شي. نوموړي مرستې ته اړتيا درلوده. داسې مرسته چې لاره ورته وښودل شي. سامرسيټ خپل قلم کښېښود، او ويې ويل: "په اصل کې موږ د يو ځنځيري قاتل په لټه کې يو."

ميلز پر سامرسيټ باندې په لوړ آواز نعره کړه: "ته فکر کوي چې زه احمق يم؟!!"

سامرسيټ ډېر په خواشيني سره وويل: "نه، مطلب مې دا نه وو. هدف مې دا وو چې موږ تر اوسه په دې اړه خبرې نه دي کړي. زما په آند موږ بايد په دې اړه خبرې وکړو."

ميلز: "زه نه غواړم خبرې وکړم."

سامرسيټ: "ولې؟"

ميلز: "په دې خاطر که موږ پر هغه د ځنځيري قاتل نوم کښېږدو، دا قضيه به FBI (د امريکا د فډرال پوليسو څپرنيزه اداره) ځانته واخلي، او بيا موږ بايد د هغوی لپاره کار وکړو."

سامرسيټ: "خو..."

ميلز: "نه!، زه حتی نه غواړم په دې اړه خبرې لا وکړم."

هماغه شېبه د تېليفون زنگ راغی. د تېليفون په لاین کې تېرېسي، د ميلز مېرمنه وه. هغې غوښتل چې د سامرسيټ سره خبرې وکړي، خو د سامرسيټ هيڅ سر خلاص نه شو چې ولې.

تېرېسي: "د کشف افسر سامرسيټه، آيا کولای شي د نن شپې ډوډی

زموږ سره يو ځای وخورې؟"

سامرسيټ: "بنه، مننه، ته ډېره مهربانه يې."

ټرپسي: "زه ډېر بنه پخلى کوم او د ميلز څه مې ستا په اړه ډېر څه اورېدلي دي. مخکې له دې چې ته لار شې، زه غواړم ستا سره ووينم."

شپه شوه، او کله چې ميلز د سامرسيټ سره خپل د اپارتمان زينو ته ختې، ناراحتنه احساس يې کاوه. سامرسيټ پوهېدى چې ميلز خوشحاله نه بنکاري، خو سريې خلاص نه شو چې ولې.

د ډوډۍ خوړلو په خونه کې مېز په ډېر بنه ډول د دريو کسانو لپاره چمتو شوى وو.

يوه ځوانه بنځه د پخلنځۍ څخه را ووتله، په کرار آوازي يې وويل:
"سلام بناغليو."

سامرسيټ وليدل چې ټرپسي ډېره بنايسته موسکا درلودله، او ويې ويل: "سلام ټرپسي، ستاسو په ليدو خوشحاله شوم."

ټرپسي: "هيله کوم، کنبڼى، د څينبلو لپاره څه راوړم؟"

سامرسيټ خپل کوټ و ايستى، او ويې ويل: "نه مننه، اوس نه" - وروسته يې سرد پخلنځۍ خواته وبنوراوه، او ويې ويل: "د خواړو بنه بوى دى."

ټرپسي د سامرسيټ توپنچې ته وکتل. سامرسيټ وليدل چې ټرپسي بنه احساس و نه کړ، نو سامرسيټ وويل: "د ډوډۍ پر مېز باندې زه خپله توپنچه ايسته کوم، ځکه دا بنه نه دى چې د ډوډۍ پر وخت مو توپنچه پر بغل باندې نښتې وي."

تېرېسي په خدا شوه، او ويې ويل: "ته پوهېږې، هر خومره چې توپنچو ته گورم، هغومره بد احساس راته پيدا شي."

سامرسيټ وويل: "زه هم همداسې احساس كوم." هغه خپله توپنچه د كوټ په جېب كې كېښېدلې، او ويې ويل: "ما واورېده چې تاسو دواړه د بنوونځي د وخت دوستان ياست."

تېرېسي: "هو كې، زه د هغه وخت راهيسي پوهېدم چې زه به د ده سره واده وكړم."

سامرسيټ: "نو كه د هغو كلونو راپدېخوا حساب ونيسو، تاسو د ډېر پرخواڅخه واده كړئ."

تېرېسي په خدا وويل: "هو كې، همداسې ده."

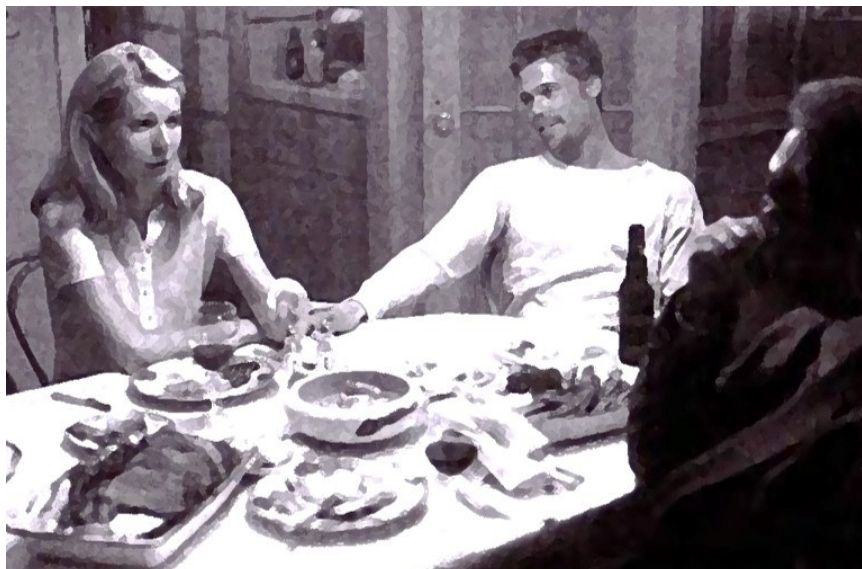
تېرېسي يو د لزانيا (يو ډول خواږه) لوبنۍ پر مېز باندې كېښېدلې، او په دوو گيلاسونو كې يې واين واچول. كله چې پر خپله څوكۍ كېښېدلې، د سامرسيټ څخه يې وپوښتل: "تا ولې واده نه دى كړى؟"

سامرسيټ د لږ واينو څيښلو وروسته په فكر كې ولاړ او ويې ويل: "مادوه ځلې واده كړى دى، خو په پاى كې خوشحاله نه وو سره."

تېرېسي: "ماته جالبه ده."

سامرسيټ په خدا شو او ويې ويل: "خلک ډېر ژر راباندې پوهېږي او گوزاره نشي راسره كولاى، كه باور دې نه راځي د خپل خاوند څخه پوښتنه وكړه."

میلز په خدا شو، او ويې ويل: "په دې اړه خو سامرسيټ رينبتيا وايي."

وروسته کله چې مېز پاک شو او تېرېسي ویده شوله، میلز او سامرسيټ د گولډ د دفتر انځورونو ته کتل.

سامرسيټ وويل: "زما په فکر کوم څه ته مو سم نه دی فکر شوی، څه فکر کوي چې گولډ به څه ډول وژل شوی وي؟"

میلز: "زما په فکر قاتل منځکې له دې چې ودانۍ د جمعې په ورځ وتړل شي، د گولډ دفتر ته ور داخل شوی وو. د گولډ جسد د سه شنبې په سهار باندې وموندل شو. هغه ودانۍ په دو شنبې ټوله ورځ تړلې وه، په دې مانا چې قاتل بنایي د گولډ سره شنبه، یکشنبه او حتی دو شنبه یو ځای تېره کړې وي."

میلز د گولډ د جسد یو انځور چې پر یوه چرمي څوکی باندې اخیستل شوی وو، را پورته کړ، او ویې وويل: "د گولډ کالي ایستل شوي وه او نوموړی تړل شوی وو، خو یولاس یې ایله وو. پر مېز باندې د وزن تله

په اصل کې د گولډ نه وه. هغه قاتل له ځانه سره راوړې وه. قاتل گولډ ته یوه تېره چاره په لاس ورکړې وه او ورڅخه غوښتل یې چې د خپل ځان څخه خپل د بېلابېلو غړو توتوې غوڅي کړي او په تله کې یې وزن کړي.

میلز یو کاغذ راپورته کړ، او ویې ویل: "دغه لیکنه هم هلته وه، ویې لوله."

سامر سیټ هغه کاغذ ولوست: یو پوښه غوښه، نه کمه نه زیاته. "شنبه، یکشنبې، دوشنبه. هغه گولډ ته پوره وخت ورکړی وو چې هلته کښېني او فکر وکړي. ته به څه وکړې کله چې ستا پر مخ باندي یو چا توپنچه نیولې وي؟"

میلز: "ریښتیا هم!"

میلز بل انځور راپورته کړ. هغه د آغلې گولډ انځور وو چې پر سترگو یې په وینو حلقې رسم شوي وې. میلز وویل: "دا د آغلې گولډ انځور دی. که قاتل مور ته په دې شکل وایي چې هغې کوم څه لیدلي دي، زه نه پوهېږم چې هغه به څه وي، خو کله چې دا پېښه وشوه، آغلې گولډ په ښار کې نه وه."

سامر سیټ: "کېږي دا هغه څه نه وي چې هغې به لیدلی وي، خو هغه څه به وي چې هغې لیدلای شوی، خود هغه چانس به یې نه درلود؟"

میلز: "وو، خو هغې څه باید لیدلي وای؟"

سامر سیټ خپل سر وښوراوه، او ویې ویل: "یوازې یوه لاره شته چې پیدا یې کړو."

آغلې ګولډ په يوه خوندي کور کې وه چې امنيتي کسانو يې امنيت ساتی. کله چې ميلز او سامرسيټ هغه کور ته ور دننه شول، د ميلز په فکر هغه حای داسې بنکارېدی لکه څوک چې هلته د حان د وژلو لپاره ورځي. آغلې ګولډ پر بستر باندې ناسته وه او ژړل يې. ميلز وويل: "آغلې ګولډ، بخښنه غواړم چې په راتلو کې مې ډېر ځنډ وکړ، خو..."

آغلې ګولډ: "پروانه کوي، هيڅ خوب مې نه دی کړی کله چې..."

هغې بيا په ژړا پيل وکړ، خپل لاس يې پر خپلې خولې داسې ټينګ ونيوی لکه خپله ژړا چې په زوره بنده کړي. ميلز انځورونه را وايستل، او ويې ويل: "آغلې ګولډ، زه ستا څخه غواړم چې دې انځورونو ته يو ځل بيا وگورې، او راته ووايه چې آیا کوم څه تاته بې حایه بنکاري؟ هر کوم څه چې وي؟"

خو هغې ورته ونه کتل، او ويې ويل: "ما يو مليون ځل وليدل، بيا ورته نه گورم... هيڅکله هم نه."

ميلز د بنځو د ژړا څخه کرکه درلودله، خو هغه پوهېدی چې دا کار بايد وکړي، او بيا يې وپوښتل: "هيله کوم آغلې ګولډ، تاسو وخت لرئ، ورته وگورئ، آیا کوم څه بې حایه بنکاري که نه."

آغلې ګولډ وويل: "هيڅ شی بې حایه نه دی." هغې بيا انځورونو ته ونه کتل.

ميلز وويل: "هلته کوم څه شته چې موږ يې نه وينو. يوازې ته زموږ سره مرسته کولای شې. موږ ستا مرستې ته اړتيا لرو، که ته انځورونو ته يو ځل بيا په ځير سره وگورې، د قاتل په موندلو کې به زموږ سره ډېره

مرسته وشي.

آغلې گولډ: "سمه ده."

هغې انځورونه را واخيستل او ورته كتل يې - ميلز فكر كاوه چې هغه ډېر ژر ورته گوري. هغې يوه انځور ته په ځير سره وکتل.

ميلز وپوښتل: "څه دې وموندل؟"

آغلې گولډ: "نقاشي"

په انځور کې يو مېزو و چې تر شا يې پر دېوال باندې يوه غټه نقاشي

وه.

ميلز: "په نقاشي باندې څه شوي دي؟"

آغلې گولډ ميلز ته داسې وکتل لکه هغه چې کوم غلط کار کړی وي، او ويې پوښتل: "دا ولې سرچپه ده؟"

سامرسيټ انځور د بڼې څخه واخيستی او ويې ويل: "سرچپه؟"

ميلز او سامرسيټ سمدلاسه د گولډ دفتر ته ولاړل. سامرسيټ نقاشۍ ته وکتل او ويې ويل: "ته ډاډه يې چې زموږ کسانو به دا نقاشي بېخايه کړې نه وي؟"

ميلز: "حتی که لاس يې هم ور وړی وي، انځورونه له منځکې نه اخيستل شوي دي."

سامرسيټ هغه نقاشي له دېوال څخه را جلا کړه، ميلز فكر كاوه كېږي د هغه تر شا كوم بل پيغام په وينو باندې ليكل شوی وي. خو هلته هيڅ هم نه وه. ميلز وويل: "دلته هيڅ هم نشته. هغه موږ غولوي."

سامرسيټ فکر وکړ چې کېږي ميلز به ريښتيا وايي، او ويې ويل:
"دلته بايد يو څه وي." سامرسيټ د دېوال هغه برخې ته کتل چې
نقاشي پر څوړنده وه.

ميلز: "هغه به څه وي؟"

سامرسيټ: "يو ځل چپ شه، زه فکر کوم."

دا خبرې ميلز خواشيني کړې. آيا سامرسيټ په ريښتيا دا فکر کاوه چې
ميلز يو احمق دی؟

سامرسيټ يو برس او يوه کوچنۍ کوتۍ له جيبه را وايستله. پريوې
څوکۍ ودرېدې، او د کوتې د نښې اخيستلو پوډر يې په برس باندې پر
دېوال وموږل، او ويې پوښتل:

"آيا پوهېږې چې دا کار څنگه وکړې؟"

ميلز په شک کې شو، خو سامرسيټ خپل کار ته ادامه ورکړه. ميلز
هڅه کوله چې حوصله وکړي او غوښتل يې وگوري چې سامرسيټ څه
وموندل.

ميلز: "څه دي؟ ته څه وينې؟ هيڅ هم نه! همداسې نه ده؟"

سامرسيټ: "انتظار وباسه، صرف انتظار. تر اوسه پورې لا زه کار
کوم. په پای کې سامرسيټ گوبڼه شو، او ميلز په ځير سره هغه ځای ته
وکتل چې سامرسيټ په برس باندې وموږئ.

په ډېرون خط په گوتو ليکل شوي وه: "زما سره مرسته وکړه." او د
گوتو نښې لکه د مښوانۍ خط څرگندې ښکارېدې.

د میلز هیخ باور نه راتلی. هغه په تعجب سره سامر سیت ته وکتل او
فکریې وکړ چې سامر سیت په ریښتیا هم ډېر خیرک دی.

درېم څپرکی لټي (Sloth)

سامرسيټ غوښتل وپوهېږي چې د گوتو نښې به د قاتل د گوتو د نښو سره يو شان وي او که نه. سامرسيټ او ميلز کمپيوټر-کار ته کتل، او هغه لټول پيل کړه.

کمپيوټر-کار وويل: "دا خو درې ورځې نيسي، نو ولې دباندې نه ايسارېږئ؟"

د کمپيوټر د خونې دباندې يو زور کوچ پروت وو. سامرسيټ پر کښنښتۍ او خپل ساعت ته يې وکتل. د شپې د يوې بجې نه شل دقيقې تېرې شوي وې. ميلز د کوکا کولا يوه کوتي د ماشين څخه را وايستله او د سامرسيټ څنگ ته کښنښتۍ.

میلز وپوښتل: "ته فکر کوي چې دا سړی لېونی دی او مرستې ته اړتیا لري؟ آیا دهغه ستونزه همدا ده؟"

سامرسيټه: "نه، زه داسې فکر نه کوم. داسې امکان نه لري. زه فکر نه کوم چې هغه به زموږ څخه غواړي چې ددې کار څخه یې منع کړو، هغه به ترهغه وخته پورې دا کار کوي ترڅو چې خپلې موخې ته ورسېږي."

میلز: "زه نه پوهېږم. ډېر خلک شته چې داسې کارونه کوي خو په اصل کې نه غواړي تر سره یې کړي، خو په مغز کې یې داسې شیان ورگرځي چې باید بد او غلط کارونه وکړي."

سامرسيټه خپل سر وښور او وایي ویل: "خو دا سړی نه. دهغه په مغز کې به ډېر شان ورگرځي، خو دا قتلونه یې په ډېرې هونښیاری سره پلان کړيدي. هغه به ترهغه وخته پورې دا کار ته دوام ورکوي ترڅو چې خپل هدف ته ورسېږي."

میلز څه و نه ویل. خپل کوک یې وڅیښل - او سامرسيټه ته یې کتل.

سامرسيټه وپوښتل: "څه چُرْت وهي، کومه ستونزه خو به نه وي؟"

میلز: "ولې هیڅ څوک باور نه کوي چې ته به تقاعد شي؟"

سامرسيټه نه پوهېدی چې دې پوښتنې ته څنګه ځواب ورکړي، ځکه کله کله به هغه په خپله هم په ځان باور نه درلود. سامرسيټه وویل: "آیا هغه څه چې دې نن شپه آغلې گولې ته د قاتل د نیولو په اړه وویل، ریښتیا وه؟"

میلز: "البته چې! "

سامرسيټ: "ما هيڅكله هغې ته داسې خبره نشوای کولای. ما ډېر قاتلان ليدلي چې له ځانه دفاع کوي او يا ځان په لېونتوب اچوي. هغه قاتلان چې پيسې لري ځانته د گولډ په شان د مدافع وکیل نيسي ترڅو د هغه نه دفاع وکړي. ډېری کسان ورک شي. هغوی په څو اوونيو او مياشتو کې خلک ووژني او بيا ورک شي. زه ستا په شان فکر نشم کولای، نو ځکه زه غواړم لاړ شم."

ميلز: "که ته داسې فکر کوي نو مور او س شه وکړو؟ راته ووايه؟"

سامرسيټ: "مور ټول شواهد را ټولوو. ټوله ليکو، او هيله به کوو چې کومه ورځ به گټه ورڅخه واخيستل شي."

سامرسيټ پوهېدی چې هر څه چې به هغه کول، د نوموړي د غوښتنې سره به تل پای ته نه رسېدل. په پای کې به دوولسو معمولي کسانو پرېکړه کوله چې يو مجرم گناهکاره دی او که نه.

څو ساعتونه وروسته کپتان د دوی مخې ته راغلی او ويې ويل: "پاڅېرې خوبکانو! دغه دی گټونکی!"

ميلز او سامرسيټ ته پر کوچ باندې خوب ورغلی وو. ميلز خپل ساعت ته وکتل، د سهار ۶:۲۵ بجې وې. د هغه په فکر پوره خوب يې نه وو کړی.

کپتان ميلز او سامرسيټ ته يو انځور وروښودی او ويې ويل: "دغه دی ستاسو سړی." هغه د يو ځوان سړي انځور وو چې ډنگر مخ يې وو، اوږده وړپښتان يې درلودل او په غوږونو کې يې ډېر شمېر حلقې او غوږوالي وه. عمري يې ۲۵ کلن ښکارېدی او نوم يې ويکتور ډورکين وو.

کپتان: "موږ ډورکين پېژنو. هغه د غلا او جنسي جرمونو په تور په زندان کې وو. آخر ځل چې پوليسو ونيو، د خپل وکیل په مرسته بېرته ايله شو. وکیل يې ايلي گولډ وو، بناغلی (حرص)."

د ميلز سترگې وځلېدلې، او ويې ويل: "دا زموږ د قضیې سره تړاو لري!"

کپتان: "ودرېره، د مياشتو مياشتو راپدېخوا نه چا ډورکين ليدلی او نه يې د هغه په اړه څه اورېدلي، خو موږ يو آدرس موندلی او پسې گرځو." يو سور سړی افسر د کليفورنيا په نامه د څلورو نورو يونيفورم لرونکو افسرانو سره د دوی لورې ته ورو دانگل. کپتان په امر ورکولو پيل وکړ.

سامرسيټ د ميلز څخه وپوښتل: "څه فکر کوې، آیا ډورکين قاتل دی؟"

ميلز اول يو څه فکر وکړ، او بيا يې وويل: "داسې خو نه ښکاري، ته څه فکر کوې؟ زه فکر نه کوم چې زموږ قاتل به داسې ځانگړتياوې ولري."

سامرسيټ سر وښوراوه، او ويې ويل: "نه، زموږ سړی نورې موخې لري. ډورکين خو داسې ښکاري لکه سهار چې د خوب د بستر نه د راپاڅېدو توان لاندې ولري."

ميلز: "وو، خود گوتو د نښو په اړه څه نظر لري؟"

سامرسيټ يوه اوږده سا وايستله او ويې ويل: "وو، دا د هغه دي. گومان کوم چې هغه به وي."

میلز او سامرسیټ په موټر کې سپاره وه، او موټر یې هغه تور موټر
خاری کوم چې کلیفورنیا او یونیفورم لرونکي پولیس یې د ډورکین
اپارتمان ته وړل. سامرسیټ خپله توپنچه را وایستله، او ویې بنوروله.

میلز: "کله ویشتل شوی یې؟"

سامرسیټ: "په مرمی باندې؟ نه. درویشته کاله کېږي چې کار
کوم، یوازې مې درې ځلې خپله توپنچه را ایستلې ده. حتی یو ځلې مې
هم ټک نه دی کړی." هغه خپله توپنچه بېرته په بغل کې کنبښودله، او
ویې پوښتل: "ته څنگه؟"

میلز خپل سر وبنوراوه: "نه هیڅکله نه يم ویشتل شوی. یو ځلې مې
خپله توپنچه را ایستلې ده... او فیر مې په وکړ."

سامرسیټ: "ریښتیا؟"

میلز: "هوکې... هغه مې اول ځل وو چې د هغه ډول پېښې سره
مخامخ شوم. یو سړي خپله مېرمنه وژلې وه. ما فکر نه کاوه چې هغه به
داسې کس وي چې پر پولیس باندې به فیر وکړي. کله چې مې د کور
دروازه ور ماته کړه، هغه تر کړکۍ د باندې پر یوه پولیس باندې خپله
توپنچه نیولې وه. هغه یو ځل فیر وکړ او ما پنځه ځلې."

سامرسیټ: "آخر څه وشول؟"

میلز لومړی یو څه فکر وکړ، او بیا یې کیسه بل ډول بیان کړه، ځکه
هغه احساس کاوه چې گرم دی، او ویې ویل: "ما هغه ووژئ، خو هغه بل
پولیس پر پښه باندې وویشتل شو."

میلز فکر کاوه چې آیا سامرسیټ ته ووايې او که نه - چې په ریک باندې په اصل کې څه شوي وه.

سامرسیټ: "د هغه سړي وژل تا ته څه ډول احساس درکړ؟"

میلز: "ما فکر وکړ چې دا ډېر غلط کار وو. خو ته پوهېږې... زه باید ووايم چې ما هغه شپه ډېر بڼه خوب وکړ."

خو میلز د ریک په اړه نه پوهېدی چې وروسته په هغه باندې څه وشول. وروسته چې کله میلز خبر شو چې ریک په پښو گوډ شو، نو هغه ته به سم خوب نه ورتلی. هغه ته تر اوسه پورې سم خوب نه ورغی. سامرسیټ یو څو شېبې په چرت کې ولاړ او وروسته یې وویل: "بڼه، زه ځان خوشبخته احساسوم، ما تر اوسه پورې هیڅ څوک نه دی وژلی."

میلز سر وښوراوه، او په فکر کې یې ور گرځېده، چې نن ورځ به د هماغې شپې غونډې وي؟ آیا پر سامرسیټ به فیروشي؟ ځکه میلز خو ډېر سُست دی. هغه له ځانه سره فکر وکړ چې - نه! - هغه نه غوښتل چې بیا داسې وشي.

موټر د دوی مخې ته د ډورکین د اپارتمان د ودانۍ سره ودرېدی. یونیفورم لرونکو پولیسو د ودانۍ خواته ورو دانگل. سامرسیټ او میلز هغوی وڅارل. د میلز خوله وچه وچه کېده. هغه ته هغه شپه ور په یاد شوه کله چې ریک وویشتل شو. کله چې د زینو پټیو ته ختل، هغه خپله توپنچه را و ایستله. په درېیم پور کې یې یو نشه سړی په پښو کې ور ولوېد چې حتی د خپل ځایه خوځېدای لانشوای. وروسته هغوی د ډورکین اپارتمان ته ورسېدل. کلیفورنیا نور ټوله تر شا کړل ترڅو نورو دوو کسانو ته لاره ایله شي او دروازه ماته کړي.

کله چې دروازه ماته شوه، کلیفورنیا په لوړ آواز وویل: "خوځېږئ!
- پولیس! - پولیس!" هغه کله چې ماته دروازه پورې وهله، په لوړ آواز
یې لارښوونې ورکولې.

کله چې میلز وردننه شونو ویې ولیدل چې هغه یو کوچنی، چټل او
په دوږو لړلې اډارتمان وو. یونیفورم لرونکي افسران هر چیرته وه.

کلیفورنیا بیا په لوړ آواز غږ وکړ: "دلته!"

میلز وځغستل چې د خوب کوټې ته لومړی ننوځي. پر یوه کوچني
بستر باندې یو نفر تر چټلې روځايي لاندې پروت وو. کلیفورنیا چې خپله
توپنچه په دواړو لاسونو نیولې وه، د بستر خوا ته کرار کرار ورنیږدې
شو. میلز هم خپله توپنچه په دواړو لاسونو نیولې وه. هغه ته په فکر کې
ورگرځېده بنایي د روځايي لاندې به د ډورکین په لاس کې توپنچه وي.
هغه به پر کلیفورنیا باندې فیر وکړي، لکه څنگه چې پر ریک باندې فیر
شوی وو.

کلیفورنیا په لوړ آواز وویل: "سهار په خیر!"

نفر هیڅ ونه خوځېد.

کلیفورنیا بیا په لوړ آواز وویل: "راولاړ شه! - درته وایم چې ولاړ

شه!"

سامرسیټ د دروازي دننه وکتل، او هلته ډېر بد بوی وو. د بستر
پورته پر دېوال باندې (تڼي) لیکل شوي وه.

کلیفورنیا روځايي راپورته کړه. وروسته ټولو ته دا بنکاره شول چې
ډورکین نه غوښتل چې فیر وکړي.

هغه پر بستر باندې ټینگ تړل شوی وو او ډېر ډنگر بنکارېدی، هېڅ څه یې په ځان نه وه، یوازې پوست او هډوکې وه. پر سترگو یې یو بند اثرات او شوی وو. سامرسيټ د ډورکین یو انځور را و ایستی، میلز وپوښتل: "آیا دا ډورکین دی؟"

سامرسيټ: "هوکې، دا ډورکین دی."

کلیفورنیا خپله توپنچه د ډورکین پر بڼې بازو باندې ونيوله. د هغه لاس د څنگل څه پرې وو. میلز خپل سر بنسټ وکړ، او څه چې یې لیدل هېڅ باور یې نه پرې کاوه، او هماغه شېبه یې وویل: "اوه - نه - نه!"

یوه پولیس ځینې انځورونه چې پر دېوال باندې څوړند وه، سامرسیټ ته وروښودل. هغه د ډورکین انځورونه وه او هغه وخت اخیستل شوي وه چې نوموړی پر بستر باندې تړلی وو، او د هر انځور لاندې نېټه هم لیکل شوې وه - په هر انځور کې یو تریبل - ډورکین لاندې هم ډنگر ښکارېدی.

پولیس وویل: "ټوله دوه پنځوس انځورونه دي، ما وشمېرل."

سامرسیټ د لومړي انځور نېټې ته وکتل، او ویې ویل: "پوره یو کال د مخه، په همدا ورځ - دا قاتل به څه ډول سړی وو؟"

ناڅاپه د جسد څخه لوړ آواز راپورته شو. کلیفورنیا پر یوې څوکۍ باندې پر شا ولوېد، او په لوړ آوازيې وویل: "هغه ژوندی دی!"

د ډورکین خوله خلاصه وه او شونډې یې لږ خو ځېدلې وې. د ستونې څخه یې یو عجیبه آواز راوتی.

کلیفورنیا بیا وویل: "هغه ژوندی دی! - ژر یو امبولانس را وغواړئ!"

سامرسیټ او میلز د غرمې وروسته بېرته خپل دفتر ته ولاړل. سامرسیټ داسې ښکارېدی لکه د ټولې نړۍ وزن چې د هغه پر اوږو باندې بار وي. میلز په هغه ډېر ځورېدی. سامرسیټ یوازینی کس نه وو چې دا قضیه وڅېړي.

میلز وویل: "زه غواړم چې هغه دستگیر کړم، ته پوهېږې، زه غواړم چې ښه یې ووهم."

سامرسيټ ځينې کاغذونه راپورته کړل او ويې ويل: "تا دا ولیدل؟ د ډورکين د اپارتمان کرایه په منظم ډول ورکول کېده. قاتل ډېره هڅه کړې وه او په پوره نظم سره يې دا پلان جوړ کړی وو ترڅو چې ډورکين دومره ډېره موده ژوندی وساتي. پوره يو کال - تر نن ورځې پورې - او د هغه د اپارتمان کرایه يې هم ورکوله. هغه پوهېږې چې څه باید وکړي. او پوره حوصله ورته لري."

د سامرسيټ هغه نوټ او پيغام ور په یاد شو: لاره / اوږده ده، / او ډېره ستونزمنه... او اووه لويې گناوې...؟

د سامرسيټ د کتاب لوستل ډېر خوښېدل. بنايې د قاتل هم د کتابونو لوستل ډېر خوښېدل. کېږې ډېر لوست او مطالعې نوموړي ته دا مفکوره ورکړې وي.

هغه ميلز له ځانه سره عامه کتابتون ته بوتلی. سامرسيټ داسې سپړی وو چې هر ځای يې دوستان درلودل. په لنډ وخت کې، نوموړي يو داسې د کمپيوټر چاپ-شوی لیست ترلاسه کړ چې د هغو کسانو نومونه پکښې وه کوم چې جنایي او يا هم د گناوو، کلیساوو او انسان وژنې په اړه يې کتابونه لوستلي وه، او همدارنگه داسې کتابونه چې د قاتلينو د خوښې وړ وه.

هغوی د سامرسيټ په موټر کې کښېنستل او لیست يې لوستی. ميلز فکر وکړ دوی خپل وخت ضايع کوي.

سامرسيټ: "کوم نوم دې پیدا کړ؟"

میلز: "دلته یو نوم شته، چې باید ویې گورو - دغه سړي کابو ...
د پرش ډوله داسې کتابونه لوستلي دي."

سامرسيټ: "خه نومېږي؟"

میلز: "باوربه دې رانشي - جان ډو* نومېږي."

*په لوېدیځو هیوادونو کې "جان ډو - John Doe" یو عام نوم دی او د هر چا لپاره چې
اصلي نوم یې معلوم نه وي، استعمالېږي. نو ځکه میلز سامرسيټ ته وویل: "باوربه دې
رانشي... جان ډو نومېږي."

خلورم خپرکی

جان ډو (John Doe)

د جان ډو اپارتمان د بنار د یوې بېوزلې سیمې په یوه نړۍ کوڅه کې وو. هغوی لفت ته ورغلل او شپږم پور ته ورختله. د جان ډو اپارتمان د ودانۍ په مخ کې وو، خو سامرسیت دا فکر وکړ حتی که جان ډو هغوی وویني، بیا به هم ونه پوهېږي چې دوی د څه لپاره هلته ورغلي.

میلز دروازه په زوره وټکوله. د سامرسیت یو آواز ورپه غوږ شو، خو د جان ډو د اپارتمان څخه نه وو. هغه شاته وکتل او یوه توره سایه یې پر دروازه باندې ورپه سترگو شوه. وروسته یې یوه توپنچه ولیدله. سامرسیت په لوړ آواز وویل: "میلز!"

سمدلاسه د توپنچې فیرونه شول، دواړو ځانونه پر ځمکه واچول او پروت یې وکړ. د توپنچې آواز د سامرسیت غوږ ورپه درد کړ. د جان ډو د اپارتمان پر دروازه باندې د مرمۍ سوریان رابنکاره شول.

سامرسیت وپوهېدی چې دا هغه ډول مرمۍ دي چې په سر کې سوریان لري، او په فکر کې یې ورگرځېده که دا مرمۍ پر میلز لگېدلې وای، نو ده باید تېرېسي ته د میلز د مړینې خبر ورکړی وای. خو میلز مخکې له دې چې سامرسیت یې منع کړي، خپله توپنچه یې را وایستله او د جان ډو پسې یې چابک وروځستل.

سامرسیت وویل: "احتیاط کوه" - ځکه هغه د تېرېسي تشویش کاوه.

سامرسیت میلز څاری او لاندې پور ته یې پسې ځغستل. جان ډو په لاندې پور کې ولاړ وو او توپنچه یې په لاس کې نیولې وه.

کله چې جان ډو بيا فير وکړ، ميلز تر شا شو. مرمی د سامرسيټ تر څنگ پر دېوال باندې ولگېدله.

ميلز بيا هم ايسار وو چې جان ډو بل فير وکړي، خو پر ځای يې د دروازي د تړل کېدو آواز ور په غوږ شو. ډېر په چابکۍ سره ميلز تر دروازي وځغستل او ويې ليدل چې جان ډو هم ځغستل. جان ډو يوه بنځه پوري وهله او دهغې په اپارتمان وردننه شو.

ميلز چې کله جان ډو څاری نوپه لوړ آوازي يې وويل: "پوليس!" - او ميلز هم اپارتمان ته وردننه شو. جان ډو د کړکۍ له لارې د اوسپنې پريوه زينه باندې - چې په بېرنيو حالتونو کې کار ترې اخيستل کېږي - ژر ژر بنکته کېدې. ميلز هم د کړکۍ په لورې وځغستل. جان ډو بيا فير وکړ، او د کړکۍ بښبنه يې ماته کړه. کله چې ميلز وکتل، جان ډو ورته نه بنکارېدې، خو د ځغستا آوازي يې ور په غوږ کېدې.

ميلز هم د اوسپنې پريوه باندې بنکته شو او پر ځمکه يې ټوپ وکړ. کله چې يې پر سرک ځغستل، غوښتل يې چې نعرې ووهي. په کوڅو کې د خلکو ډېره گڼه گڼه وه، او ميلز ته مشکله وه چې جان ډو وويني. يو ځل - ناڅاپه يې جان ډو وليدې. جان ډو ايسار وو چې موټران کم شي او تر سرک تېر شي.

ميلز د سرک په لورې وځغستل. موټران او لاريانې په ډېر سرعت تېرېدلې او موټر چلوونکو پر ميلز نعرې وهلې.

جان ډو ليدل چې ميلز هغه څاري. هغه د موټرانو تر بېروبار تېر شو او يوې تنگې نرۍ کوڅې ته وردننه شو، او بيا پسې ورک شو. ميلز يې هم تر شا وو، او په چټکۍ يې پسې ځغستل.

میلز ناخاپه ډېر ټینګ پر مخ وغورځېد. توپنچه یې د لاس څخه ولوېده - او هغه خپله واورېده چې توپنچه یې پر ځمکه ولګېده - او خپله هم پر ځمکه ولوېدی. درد یې دومره ډېر وو چې میلز یې ډېر ناتوانه کړ. هغه چې پر ځمکه ولوېدی په فکر کې یې ورګرځېده چې کېږي په یوه کلکه تخته وهل شوی وي - او یا هم په یوه غټ لرګي باندې. د میلز پام نه شو چې څه شوي وه، خو د هغه په فکر کې دغه دوه شان ورګرځېدل. جان ډو په اصل کې هغه په یوه تخته باندې وهلی وو.

میلز وپوهېدی چې پزه یې ماته وه. هغه ټوخله او د خولې څخه یې وینې را تلې. هڅه یې کوله چې خپلې سترګې پرانيزي. هغه د یو سړي دوي پنبې ولیدلې چې د میلز توپنچه راپورته کوي. میلز هڅه کوله چې خپله توپنچه په خپله را پورته کړي، خو هغه درد دومره بد وو چې میلز ددې توان نه درلود تر څو له خپل ځایه بنورلا و خوري. وروسته یې پام شو چې د هغه خپله توپنچه یې پر مخ باندې ورنیولې وه. د میلز خوله د وینو ډکه وه، سم یې لیدلای نشوای، او هیڅ یې نشوای کولای.

لږ شېبه وروسته، توپنچه یې د مخ څخه لېرې شوه. هغه ژوندی وو. وروسته یې احساس وکړ چې پر ټټر باندې یې یو څه راولېږي. بیا یو څه یې پر نس راولوېدل. جان ډو د میلز د توپنچې مرمی را ایستلې او د هغه پر سینه باندې یې ورغورځولې. هغه ولیدل چې جان ډو بیا ځغستل، میلز لکه ږوند سړی بیا یې غوښتل چې خپله توپنچه بېرته را واخلي او مرمی پکښې تېرې کړي.

سامرسيټ چابک او په ځغستا میلز ته را ورسېدی، او ویې ویل:

"میلزه!، ته جوړ یې؟"

هغه د ميلز تر څنگ پر زنگنو کښېنستی او ويې ويل: "زه به اوس امبولانس راوغواړم."

ميلز کرار ولاړ شو، او ويې ويل: "نه، زه ښه يم."

سامرسيټ وپوښتل: "څه وشوه؟"

ميلز ډېر په غوسه وو، او خبرې يې نه کولې. هغه د خپل سترگو څخه وينې پاکې کړې او درد يې دومره ډېر وو چې سامرسيټ هغه په غېږ کې ونيو. سامرسيټ غوښتل وپوښتي چې څه پېښه وه. خو ميلز ډېر په غوسه وو. سامرسيټ پوهېدی چې ميلز به يو ډېر لوی حماقت وکړي.

خو شپې وروسته، د جان ډو د اپارتمان ماته دروازه په ډېرې اسانۍ سره پرانيستل شوه. دننه ډېره تياره وه ځکه ټول دېوالونه تور رنګ شوي وه، او همدا رنگه کړکۍ هم تورې رنګ شوي وې. په بله خونه کې يوازې يو څراغ او يوه څوکۍ وه. يوه بله کوټه هم توره رنګ شوې وه. هلته يو کوچنی تخت پروت وو چې خيړنه روجايي پر پرته وه. د خونې په منځ کې يو کوچنی مېز د يوه څراغ سره پروت وو. د مېز دننه د دواوو پاک بوتلان او د مرميو کوټۍ پرته وې. ميلز وليدل چې ځينې مرميانو په سر کې سوريان درلودل - چې "پوليس وژونکي" مرمۍ ورته وايي.

د کوټې په کونج کې يو بل کوچنی مېز پروت وو. پر سر يې ډېر توکي منظم پراته وه او يو مرتبان هم پر پروت وو چې دننه يې د انسان لاس وو.

د ميلز په فکر کې وروگرځېدل - د ويکتور ډورکين لاس، "اوف..."

ميلز تشاب وليد. په هغه کې خام - رنگه سور څراغ لگېدی. جان ډو د هغه څخه د عکاسۍ تياره کوټه جوړه کړې وه.

شا او خوا فلمونه څرېدل. پر دېوالونو باندې هر چېري انځورونه موبنتي وه. د پيټر ايوبانکس انځورونه هم وه - کله چې ژوندي وو. د ايلي گولډ انځورونه وه - کله چې يې خپل د ځان غوښي غوڅولې. د ويکتور ډورکين انځورونه هم وه، کله چې يې د تصوير اخيستلو په وخت کې د مرستې او همدردۍ غوښتنه کوله. د يوې ژر ورېښتانو والا نجلۍ انځورونه هم وه چې پر يوه بستر باندې ناسته وه. هغه روغه او جوړه وه، خو ډېره ناآرامه ښکارېدله.

ميلز ليدل چې جان ډو د خلکو په وژلو کې ډېره هڅه کړې وه، او هر کارته به مخکې له مخکې چمتو وو. د سامرسيټ او ميلز انځورونه هم وه - کله چې د ډورکين په پارتمان کې اخيستل شوي وه.

ناخاپه د تلیفون زنگ راغی. میلز د تشناب نه د باندې وځغستل. سامرسیټ وویل: "د تلیفون آواز له کومه ځایه راځي؟"

میلز تلیفون د خوب په کوټه کې وموند، پورته یې کړ او ویې ویل: "هلو."

هیڅ کوم ځواب نه وو. یو چا زنگ وهلی وو خو خبرې یې نه کولې. میلز بیا وویل: "هلو."

په نري آواز جان ډو وویل: "ډېر ښه، زه نه پوهېږم چې تاسو څنګه وموندل، خود هرې ورځې په تېرېدو سره زه تاسو نور هم ستایم."
میلز: "ښه جان ډو، راته ووايه..."

جان ډو: "نه نه! ماته غور و نیسه!، زه باید اوس خپل پلان ته بدلون ورکړم. ما تاسو ته په دې خاطر زنگ ووهی چې درته ووايم تاسو ډېر هوبنیاران یاست، او غواړم چې بڅښنه و غواړم ځکه ستاسو یو کس راڅخه ټپي شو."

میلز ډېر په غوسه وو، او هیڅ ځواب یې ورنه کړ.

جان ډو ادامه ورکړه: "زه غواړم چې نورې خبرې وکړم، خو نه غواړم چې مخکې له مخکې هر څه افشا کړم..."

میلز: "هدف دې څه دی؟"

جان ډو: "بیا به سره وینو."

میلز: "یو ځل تلیفون مه قطع کوه..."

جان ډو وختي لا تلیفون قطع کړی وو.

بله کوټه بیا د جان ډو کتابتون وو. درې دېوالونه په کتابونو ډک وه. هماغه ډول کتابونه وه کوم چې جان ډو د عامه کتابتون څخه اخیستي وه. سامرسيټ حيران وو چې جان ډو د دومره کتابونو د لوستلو لپاره څنگه وخت درلود. یو دېوال بیا په کتابچو ډک وو، چې شمېر یې زرگونو ته رسېدی. هرې کتابچې شا اوخوا ۲۵۰ مخه درلودله، پر ټولو ورقو باندې جان ډو په خپل قلم باندې لیکنې کړي وې، او یو شمېر انځورونه چې د مجلو څخه غچي شوي وه، پکښې پراته وه.

میلز فکر کاوه چې دا یو لېوتوب دی، خو سامرسيټ بیا داسې فکر نه کاوه. هغه فکر کاوه چې دا یو ډاروونکی او په زړه پورې کار وو. د جان ډو لیکنو سامرسيټ وډاروئ، خو سامرسيټ ساعتونه ساعتونه تېرول چې ویې لولي او هڅه یې کوله چې د جان ډو په نظریو باندې پوه شي.

د جان ډو د اوس زمانې د خلکو د ژوندانه طریقه نه خوښېدله. سامرسيټ د ډېرو شیانو سره همغږی وو. دا یوازینی دلیل وو چې نوموړي غوښتل تقاعد شي او د ښار څخه دباندې ژوند وکړي. خو جان ډو بیا غوښتل چې بدلون راولي. خو ستونزه دا وه چې جان ډو په خپله هم جوړ نه وو. د خلکو وژل به هیڅکله بدلون رامنځته نه کړي.

سامرسيټ په داسې حال کې چې کتابچې لوستلې، میلز کوټې ته ور دننه شو او ویې پوښتل: "آیا جان ډو د قتلونو په اړه کوم څه لیکلي دي؟" سامرسيټ: "نه، داسې کوم څه مې و نه موندل، آیا ستا سره کوم څه نوي شته؟"

میلز سامرسيټ ته د یوې ژر ورېښتانو نجلۍ عکس وښودې چې د یوې کوټې په پای کې ولاړه وه.

میلز: "په تشناب کې ددې بنځې عکسونه د جان ډو د نورو قربانیانو سره څرېدل."

سامر سیت: "دا ښه ښه نه ده چې جان ډو ستا عکس هم واخیستی، ته پوهېږې چې دا ښځه به څوک وي؟"

میلز سر وښوراوه، او ویې ویل: "نه، خو هر څوک چې ده، د جان ډو په پلان کې ده..."

سامر سیت: "باید د دفتر څخه معلومات ترلاسه کړو، کېږي هغوی وپوهېږي چې دا څوک ده. کېږي موږ بریالي شو - او تر هغه وخته پورې چې دا سا باسي موږ یې باید پیدا کړو."

سامر سیت خپل ساعت ته وکتل، تر یوولسو تېرې وې، نو ویې ویل: "باید اوس کور ته ولاړ شو، او یو څه خوب وکړو."

پنځم څپرکی

شهوت (Lust)

يو ساعت وروسته کله چې سامرسيټ پر بستر باندې پروت وو، د تليفون زنگ ورته راغی. هغه د تېرېسي زنگ وو. سامرسيټ ساعت ته وکتل - نیمه شپه وه. سامرسيټ وپوښتل: "تېرېسي، خيريت خودی؟"

تېرېسي: "هو کي، خيريت دی، و بڅنه چې ناوخته مې زنگ ووهی. زه صرف غواړم... د يو چا سره خبرې وکړم. آیا زما سره ليدلای شي؟ سبا سهار څنگه؟"

سامرسيټ: "زه نه پوهېږم تېرېسي، ته ډېره وارختا ښکاري."

تېرېسي: "زه ډېر د حماقت احساس کوم، خو بايد ووايم چې ته په دې ښار کې يوازينی کس يې چې زه يې پېژنم."

د سامرسيټ هيڅ سر نه خلاصېدی چې د هغه لپاره به څه وکړای شي، او ويې ويل: "تېرېسي، ترخپل توانه پورې به در سره مرسته وکړم."

تېرېسي: "که سبا راسره ملاقات کولای شي، نو بيا زنگ راته ووهه. زه بايد اوس ولاړه شم. ښه شپه." هغې تليفون بند کړ.

راتلونکی سهار سامرسيټ د تېرېسي سره د پوليسو حوزې ته نېرېدې په پارټينون قهوه خانه کې سره وليدل.

سامرسيټ: "تېرېسي، اوس راته ووايه، څه خبره ده؟"

تېرېسي: "تا ته دا ښار ښه معلوم دی، او ته دلته د ډېر پنخوا راهيسې ژوند کوي."

سامرسيټ سر وښوراوه، او ويې ويل: "دلته ژوند کول ستونزمن دی."

تېرېسي: "د هغه وخت نه چې دلته راغلي يم، سم خوب مې نه دی کړی. زه خوندي احساس نه کوم. حتی په کور کې لانه."

سامرسيټ نه پوهېدی چې څه ووايي. بايد هغه دخپل خاوند سره په دې اړه خبرې وکړي، نو ويې ويل: "د ميلز سره خبرې وکړه. هغه به تابه درک کړي."

تېرېسي: "زه نه پوهېږم چې ولې مې تاته وويل چې راشه." په داسې حال کې چې د تېرېسي لاسونه رپرېدېدل، ويې ويل: "ته پوهېږې، زه يوه ښوونکې يم. ما هڅه کوله چې دلته په يوه ښوونځۍ کې ځانته کار وموندم. خو دلته ټوله ښوونځۍ... عجيبه او وپروونکې دي." هغه کرار کرار په ژړا شوه.

سامرسيټ: "څه دې ډاروي؟"

تېرېسي: "زه اميندواړه يم..."

سامرسيټ: "تېرېسي، ته بايد زما سره په دې اړه خبرې ونه کړې."

تېرېسي: "زه له دې ښار نه کرکه لرم."

سامرسيټ اوږده سا وايستله او ويې ويل: "آيا ته غواړې چې دا کوچنی ولرې...؟"

تېرېسي: "هو کې، زه غواړم چې ماشومان ولرم."

سامرسيټ: "ټرپسي، زه تاته يوازې يوه مشوره درکولای شم. که ته نه غواړې چې دا کوچنی ولرې، نو ميلز ته مه وايه. خو که ته غواړې چې دا کوچنی ولرې، نو نن ورځ ورته ووايه. دغه يوازينی مشوره ده چې زه يې تاته درکولای شم."

کله چې سامرسيټ د ځای نه ولاړ شو، ټرپسي هغه ترلاس ونيوی او ويې ويل: "ژمنه وکړه چې د تقاعد وروسته به هم زما سره اړيکه ساتې." سامرسيټ: "ولې نه، وعده ده."

وروسته سامرسيټ ولاړی او د خدای په امانېدو وروسته يې لاس پورته کړ.

کله چې سامرسيټ د پوليسو حوزې ته ورسېد، ميلز په دروازه کې ورسره مخامخ شو، او ويې ويل: "يو بل مړی موپيدا کړ." سامرسيټ ستړی بنکارېدی او دا خبره ورته ډېره جالبه نه وه، ځکه هغه پوهېدی چې نور قتلونه به هم وشي.

دهاتې هوس د مساج مرکز دباندي ډېوال روښانه او سوررنگ شوی وو. د پوليسو موټران هرې خواته ولاړ وه. يونيفورم لرونکو پوليسو هڅه کوله چې د خلکو د بېروبار مخه ونيسي، خو بيا هم دا کار ورته دومره آسانه نه وو.

ميلز خلک پوري وهل او روان وو، سامرسيټ هم ترشا ورپسې وو. يوه پوليس د دروازي د ساتونکي سره خبرې کولې: "آيا تا کوم آواز واروېدئ؟ آيا کوم بېگانه سړی خوبه دې نه يې په سترگو شوی؟" ساتونکی: "نه!"

ساتونکی یو لوی چاغ سپری وو، او داسې ښکارېدی لکه یو بدرنگه ځناور چې وي - بیا یې وویل: "هر څوک چې دلته راځي لکه بېگانه داسې ښکاري، او نعرې وهي. په داسې ځایونو کې خو به خامخا دا پېښې کېږي."

پولیس: "آیا په دې ځای کې دخپل کار نه خوشحاله یې؟ او هرڅه چې وینې خوښېږي دي؟"

سپری په خندا شو، او ډېر بدرنگه ښکارېدی - او ویې ویل: "نه، نه مې خوښېږي، خو همدا ژوند دی، همدا سې نه ده؟"

میلز او سامرسیټ خلک پوري وهل. دننه دپوالونه په سره رنگ، رنگ شوي وه، او په سور رنگه څراغونو کې لانور سور رنگه ښکارېدل.

سور رنگ او دراک موسیقي آواز میلز ته دا احساس ورکړ لکه د دوږخ یوې برخې ته چې گوري. یوه پولیس هغوی دواړه یوې کوټې ته بوتلل او هلته یو ډېر تېز سور رنگه څراغ لگېدی او خاموشه کېدی، او ویې ویل: "جنایي افسرانو، هغوی دلته دي." پولیس په دروازه کې ودرېدی او بیا یې وویل: "زه نه غواړم چې بیا دننه ننوځم، زه تاسو ته دلته ایسارېږم."

میلز په ډېر احتیاط کوټې ته ور دننه شو. هغه څراغ ته حیران پاتې وو. هلته هم موسیقي ډېر په لوړ آواز چالانه وه. دوو ډاکټرانو د یوه سپري سره چې کالي یې په ځان نه وه، خبرې کولې. د سپري عمر د پنځه پنځوسو کلونو په شا او خوا کې وو او تور او سپین ورېښتان یې وه. لاسونه یې تر شا تړل شوي وه.

د کوټې په منځ کې پر یوه غټ بستر باندې یو جسد په یوه روغایي کې پېچلی پروت وو. روغایي ډېره په وینو لړلې وه. د وژل شوي نجلۍ ژړ ورېښتان د بستر پر اړخونو باندې موبنتي وه. میلز ته یې تېرېسي ورپه یاد کړه، او هغه یې په غوسه کړ. ولې دغسې ځای هغه ته خپله مېرمنه ورپه یاد کړه؟

تور او سپین ورېښتانو والا سړي له ډاکټرانو سره لانجه کوله او په لوړ آواز یې وویل: "هغه په زوره دا کار راباندې وکړ، او توپنچه یې په لاس کې وه."

د بستر تر شا پر دېوال باندې د (شهوت) کلمه لیکل شوې وه. میلز چې کله دېوال ته وکتل، ډېره غوسه شو او لاسونه یې رېږدېدل.

سامرسيټ جسد ته کتل. ډاکټرانو وویل: "ته به و نه غواړې چې دا جسد ته دوهم ځل وگورې."

تورن سړي بیا په لوړ آواز وویل: "هغه په زوره دا کار راباندې وکړ، او توپنچه یې په لاس کې وه."

میلز او سامرسيټ هم جسد ته کتل، او هغوی ته یې ډېر بد احساس ورپه زړه کړ. د جسد پر لورې برخې باندې هېڅ کومه نښه نه وه، او نښه ټپي نه وه، هر څه لاندې وه...

تورن سړي دا ځل ډېره آرامۍ وویل: "هغه زما څخه وپوښتل چې آیا ما واده کړی دی او که نه، او توپنچه یې په لاس کې وه..."

سامرسيټ: "نجلی چپرې وه؟"

تورن سړي: "نجلی؟ موخه دې څه ده؟"

سامرسيټ: "آيا نوموړې پر سرک وه؟"

تورن سړی: "هغه پر بستر باندې وه، او دلته ناسته وه."

سامرسيټ: "چا وتړله؟ تا که هغه بل سړي؟"

تورن سړي په ژړه گوني آواز وويل: "د هغه سره توپنچه وه... توپنچه

يې زما پر خوله باندې نيولې وه!"

د ميلز هغه ورځ و په ياد شوه کله چې جان ډو يې پر خوله باندې توپنچه ور نيولې وه. د هغه معده په درد شوه او زړه يې بد شو. خپله کتابچه يې را وايستله او هغه پاڼه يې خلاصه کړه چې اووه لويې گناوې پکښې ليکلي وې. د هغه په نظر يوه بله هم تر سره شوه - لاسونه يې رپرېدېدل او په فکر کې يې ورگرځېدل چې درې نورې لا پاتې دي: (حسادت)، (عوسه) او (عرور).

هغه پر رواجيې باندې وينوته وکتل او له ځانه سره يې وويل: "بل به

څوک وي. خدايه بل څوک!"

شپږم څپرکی غرور (Pride)

د تلیفون غږ میلز له خوبه را پاڅوی. هغه ناڅاپه د بستر څخه ولاړ شو. تېرېسي په خپلو نوکانو د میلز لاس کښېکښی، او ویې ویل: "میلزه، څه خبره ده؟"

میلزه چټکې سره تلیفون پورته کړ: "هلو؟"
"ما بیا دا کار وکړ."

میلزه داسې احساس وکړ لکه وینه چې یې یخېږي. میلز د جان ډو آواز پېژندی. هغه څرنگه د میلز نمبر پیدا کړ؟
"جان ډو! ته خبرې کوي؟ خبرې وکړه!"
خو هغه د جان ډو زنگ نه وو. سامرسيټ زنگ وهلی وو.

میلزه غوسه شو، او په لوړ آواز یې وویل: "په تا بیا څه شوي دي سامرسيټه؟" میلز د بستر تر څنګ ساعت ته وکتل، د سهار ۳۸:۴ بجې وې.

سامرسيټ: "هغه ساتونکی چې د جان ډو د اپارتمان ساتلو ته ګومارل شوی وو، ما ته یې زنگ ووهی. جان ډو خپل اپارتمان ته زنگ وهلی وو، او دغه صوتي پیغام چې تا واورېدی، هلته یې پرې ایښی وو."
میلز: "نور څه خويې نه وه ویلي؟"

سامرسيټ: "نه. موریو بل جسد هم وموند - (غرور)."

تېرېسي ډېره وار خطا وه، او ويې ويل: "خه خبره ده ميلزه؟"

د ميلز سردرد کاوه او ويې ويل: "کاشکې زه په پوهېداى."

کله چې ميلز د پېنې سېمې ته ورسېد، پوليس مخکې لا ورغلي وه او خپلې خپرنې يې تر سره کولې. سامرسيټ او ډاکټر د خوب په کوټه کې وه. لومړى ليکنې ميلز د بستر تر شا پر دېوال باندې وليدې: (غرور) - او تر لاندې يې - ما هغه نه ده وژلې. هغې په خپله خوښه دا پرېکړه وکړه.

جسد پر بستر باندې پروت وو، د بڼې پر مخ بند اژرا تاو شوى وو. بند اژ په وينو لړلى وو. په يوه لاس کې يې يو کوچنى بوتل وو. پر بستر باندې دوې سور رنگه گولۍ هم پرته وې. پر بستر باندې د ماشومانو د لوبو خرسان چې د پنبه وو او وړيو خه جوړ شوي وه، شا او خوا پراته وه.

ډاکټر د جسد د سر خخه بند اژ غوخ کړ. ميلز چې کله هغه ته وکتل، وېره ورته پيدا شوه. سامرسيټ د مړي يو انځور وموند او هغه يې ميلز ته ورنېکاره کړ. د هغې نوم لينډا ابرناتي وو - او بنايسته بڼه وه.

ډاکټر بند اژ لېرې کړ، د هغې پزه پرې شوې وه. ميلز چې کله هغه وليدله نو مخ يې بلې خوا ته واړوئ. د هغه زړه بد شو او کوټه يې پرېښودله.

سامرسيټ: "قاتل د هغې پزه ورپرې کړېده، او هغې ته يې د دواوو بوتل ورکړى وو. هغې ته يې ويلي وه چې يا به بېله پزې ژوند کوي او يا به ځان وژني."

ميلز او سامرسيټ د ترافيک په گڼه گونډه کې بېرته ځانونه د پوليسو حوزې ته ورسول.

کله چې هغوی د موټر نه بنکته شول، یو سړی هم د ټکسي نه بنکته شو، او هغوی دواړه یې د پولیسو د حوزې تر ودانۍ وڅارل - او ویې ویل: "بخښنه غواړم د کشف افسره؟"

میلز لاروان وو.

"د کشف افسره؟!"

میلز تر شا وکتل او ډېر په تعجب شو. هغه سړی جان ډو وو. جان ډو په خدا شو، او خپل لاسونه یې پورته ونيول. د هغه کمیس او پتلون په وینو لړلي وه.

د میلز هیڅ باور نه کېدی چې داسې پېښه به وشي.

کلیفورنیا په لوړ آواز وویل: "دا جان ډو دی." هغه خپله توپنچه د جان ډو پر غوږ ونيوله او په لوړ آواز یې وویل: "پر ځمکه پرېوزه! همدا اوس! ډېر ژر!"

میلز او نورو پولیسانو هم خپلې توپنچې پر جان ډو نیولې وې. سامرسیت بېرته د زینو څه لاندې بنکته شو، او ویې ویل: "احتیاط وکړئ!"

جان ډو پر مخ پر ځمکه پروت وو، او څه چې ورته ویل کېدل، هماغسې یې کول، خو میلز نه غوښتل چې نور خطر وزغمي، نو د جان ډو مخې ته ودرېد او توپنچه یې د هغه پر غاړه باندې کښېښوده، او په امر یې وویل: "لاسونه دې د سر تر شا ونیسه!، ځان مه خوځوه!"

جان ډو مخ و او ویې وویل: "سلام!"

کلیفورنیا په لوړ آواز وویل: "خوله دې بنده کړه!" - او د جان ډو سر یې پر ځمکه کښېښوول.

میلز سامرسیت ته کرار په غوږ کې وویل: "دا څه دي؟، زما خو هیڅ سر خلاص نه شو چې دا څه دي؟"

سامرسیت خپل سر وښوراوه.

جان ډو بیا میلز ته وکتل، او ویې ویل: "زه غواړم خپل د مدافع وکیل سره خبرې وکړم."

اووم خپرکی

حسادت او غوسه (Envy and Wrath)

کله چې جان ډو د خپل وکیل سره خبرې کولې، سامرسيټ د هیندارې تر شا ورته کتل. جان ډو ډېر آرام وو او خندل یې. هغه داسې بڼکارېدی لکه یو معمولي سړی چې وي، هیڅ د قاتل بڼه یې نه درلوده.

د جان ډو وکیل پوښتنې کولې او بیابنه یې په خپله کتابچه کې نوټ اخیستی. سامرسيټ د هغوی آواز نه اورېدی، ځکه د امریکا د قانون پر اساس هیڅ څوک حق نه لري چې د یوه مجرم او د هغه د وکیل خبرو ته غوږ ونیسي.

میلز او کپتان هم د سامرسيټ سره یو ځای هغوی ته کتل.

میلز: "کپتان صاحب، موږ د هغه نه کله پوښتنه کولای شو؟"

کپتان: "ته نشې کولای، ځکه هغه به وایي چې خپل ځوابونه یې ورکړي دي. د هغه خبرې ټوله د مدافع وکیلانو دفتر ته ځي."

میلز خپل سر وښوراوه، او ویې ویل: "داسې بڼکارې چې هغه پښېمانه نه دی. تاسې خپله ورته وگورئ!"

سامرسيټ: "هغه تر اوسه پورې خپل کار پای ته نه دی رسولی."

کپتان و خندل او ویې ویل: "هغه به په زندان کې څه وکړای شي؟"

سامرسيټ: "زه نه پوهېږم، خو دومره پوهېږم چې هغه تر اوسه پورې خپل کار پای ته نه دی رسولی. مخکې له هر څه نه هغه باید د (حرص) او (عوسې) گناه کاران مړه کړي."

کپتان: "کپري هغه خپل کار سر ته رسولى وي، مور تر اوسه پورې د هغوى جسد ونه نه دې موندلي."

سامرسيټ: "زه فکر نه کوم. هغه دا غواړي چې د وژلو پيغام يې ولېږي. نو ولې د وروستيو دوو قتلونو په اړه چې پاتې شي؟"

د غرمې وروسته، ميلز او سامرسيټ د کپتان دفتر ته وروغوښتل شول. د جان ډو وکيل، مارک سوار هم هلته وو.

کپتان خپل سر مارک سوار ته وښوروى او ويې ويل: "ورته ووايه."

مارک سوار خپل مخ ميلز او سامرسيټ ته واړوى، او ويې ويل: "زما موکل ما ته وويل چې دوه نور جسدونه يا قربانيان هم شته، او کوم چېرې يې پټ کړيدي. نوموړى وايي چې هغه حای به يوازې د کشف افسرانو ميلز او سامرسيټ ته نن پر شپږو بجو ورنسکاره کړي."

ميلز: "ولې مور ته؟"

مارک سوار: "هغه ستاسو ډېر درناوى کوي، او ستاسو کار ډېر ستايي."

سامرسيټ: "دا د هغه د گېم (لوبې) يوه برخه ده."

مارک سوار: "زما موکل همدارنگه وويل که د هغه دا غوښتنه تر سره نه شي، نو په محکمه کې به حان په لېونتوب واچوي، او جسدونه به هيڅکله ونه موندل. خو که د هغه دا غوښتنه ومنل شي، هغه به په خپل ټولو جرمونو همدا اوس اعتراف وکړي."

سامرسيټ: "که ستا موکل حان په لېونتوب واچوي، ته به څه وکړې؟ هغه به لېونى ثابت نه شي؟"

مارک سوار: "بنايي کوم څه وکړای شو، خو دا هم په یاد ولره که پولیس و نه توانېدل چې جسدونه وموندي، بیا به ستاسو ځواب څه وي؟"

سامرسيټ: "خو موږ باید ډاډه شو چې په رينبټيا هم دوه نور جسدونه شته."

سامرسيټ پوهېدی چې دا ډېر ناسم کار دی چې د جان ډو په خوله وکړي او د هغه خبره ومني، خو د دې پرته کومه بله لاره نه وه.

میلز او سامرسيټ د پولیسو د حوزې د موټرانو په پارکینګ کې په خپل موټر کې کینېستل. جان ډو هم له دوی سره په موټر کې ناست وو.

کابو یو نیم کیلومتر لېرې، کلیفورنیا او دوه نور پولیسان د خپلو وسلو سره په چورلکه کې ایسار وه. کله چې چورلکه پورته شوه، یوه پولیس سامرسيټ ته اشاره وکړه چې حرکت وکړي.

د سامرسيټ او میلز سره مایکروفونونه وه. په چورلکه کې کلیفورنیا د هغوی ټوله خبرې اورېدلې. په هر ډول بېرني حالت کې کلیفورنیا د هغوی سره مرسته کولای شوای.

سامرسيټ تر کوڅو ووتی او ټوله جگې ودانۍ تر شا پاتې شوې. شل دقیقې وروسته هغوی لویو لارو ته داخل شوه او شا او خوا د بښتونه وې.

جان ډو: "همدلته موټر ودرره، دغه ځای به سم وي."

سامرسيټ د موټر سرعت کم کړ. هلته هیڅ کوم بل څه نه وه - یو لوی دښت وو.

منځې ته د سرک ها خوا یوه ټیټه ودانۍ وه چې دا یوازینی ځای وو چې هغوی ته بنکارېدی.

سامرسيټ موټر ودرول. جان ډو میلز ته وکتل او ویې ویل: "آیا اوس کولای شم د موټر څخه بنکته شم؟"

میلز او سامرسيټ یو بل ته وکتل او نه پوهېدل چې آیا دا به د جان ډو د پلان یوه برخه وي او که نوموړی صرف لېوتوب کوي.

سامرسيټ لوړ وکتل، چورلکه هم نه بنکارېدله. هغه هیڅ نه پوهېدی چې جان ډو به دلته څه پلان ولري. هغوی په داسې ځای کې وه چې هیڅ څه هم نه وه، خو که هر څه پېښ شي، نو چورلکه به هغوی داسې وژغوري لکه یوه پیشو چې د مورک پسې راشي.

جان ډو سرک ته وکتل او ویې ویل: "خو بچې دي؟"

سامرسيټ: "ولې؟ د څه پسې گوري؟" هغه خپل ساعت ته وکتل، د اوو بجو څه څو دقیقې تېرې وې.

جان ډو: "را به شي، هغه نیردې دی - را روان دی."

په اوږده واټن کې یو سپین موټر ډېر چابک را روان وو او تر شایې خاورې او دورې لکه وریخ بادېدلې.

سامرسيټ خپله وسله را وایستله او د موټر په لورې یې وځغستل. میلز ته یې وویل چې د جان ډو سره پاته شي.

میلز خپله وسله را وایستله او جان ډو یې ټینګ ونيوی، او سامرسيټ ته یې غږ کړه: "ودرېزه!" خو سامرسيټ هغه ته غوږ ونه نیوی.

میلز خپله توپنچه د جان ډو پر مخ ونيوله او ویې ویل: "بنور ونه خورې!"

کلیفورنیا هڅه کوله چې د سامرسیټ خبرو ته په ځیر سره غوږ ونیسي، خود مخابراتې په غږ کې کومه ستونزه وه.

سامرسیټ: "یو موټر دی یو څه یې راوړي دي... نه پوهېږم چې څه به وي..."

جان ډو ډېر آرام وو او د سامرسیټ په لورې سوکه سوکه روان شو او ویې ویل: "بڼه دی چې زه او ته اوس یو څه وخت لرو چې خبرې وکړو."

میلز خپله توپنچه د جان ډو پښو ته ونيوله او ورته ویې ویل: "ودرېږه! او پر ځمکه کښېښه!" په هماغه شېبه میلز سامرسیټ ته هم کتل.

جان ډو بېرته خپل مخ راواړوئ، کرار کرار یې خندل، او ویې ویل: "د کشف افسره، تا چې وینم نوبه زړه کې مې حسادت پیدا شی."

سامرسیټ په هوا کې د توپنچې اخطار په فیر وکړ او موټر ودرېدئ. سامرسیټ په لوړ آواز موټر چلوونکي ته وویل: "د باندي راووخه، او لاسونه دې پر سر باندي ونیسه، همدا اوس!"

موټر چلوونکی راووتئ، لاسونه یې پورته نیولي وه، او په ژړه گوني آواز یې وویل: "ما مه وله! څه غواړې؟ ته راته ووايه د څه په تمه دلته ولاړ یې؟ هغه څه چې غواړې زه یې در سپارم."

سامرسیټ خپله توپنچه پر سرې باندي نیولې وه او ویې ویل: "ته څوک یې؟ دلته د څه لپاره راغلی یې؟"

موټر چلوونکی: "دلته مې یو څه راوړي دي، ماته دا دنده راکړه شوې ده چې یو شی تاسو ته در وسپارم."

سامرسیټ: "د چا لپاره؟"

سامرسيټ خپله توپنچه د سپري پر سر باندې نيولې وه او د موټر د شا ټول-بکس يې خلاص کړ.

موټر چلوونکي: "دغه بکس مې راوړی دی، هغه بېگانه سپري پنځه سوه ډالره راکړه او راته ويې ويل چې دغه بکس بايد دلته پر اوو بجو راوړ سوم... پر مالزڅه ناوخته شو... خو..."

سامرسيټ دا حل په کرار آواز وويل: "بکس را بنکته کړه او پر ځمکه يې کښېږده."

موټر چلوونکي بکس پر ځمکه کښېښود او تر شا لاړ - خپل لاسونه يې بېرته پر سر باندې ونيول.

سامرسيټ وليدل چې پر بکس باندې ليکلي وه: د کشف/فسرډ پوييډ ميلز لپاره.

کليفورنيا د سامرسيټ آواز د ږغ او ږوغ سره سره واورېدئ: "د جان ډولخوا مويو بکس تر لاسه کړ... نه پوهېږم چې دننه به پکښې څه وي... غواړم چې خلاص يې کړم."

کليفورنيا د چورلکې پېلوټ ته وويل: "د بم د خنثی کولو رياست ته زنگ ووهه، ډېر ژر يې دلته راوغواړه."

پېلوټ: "آيا لاندې ورشم؟"

کليفورنيا: "نه، هغه تر اوسه مورت ته نه دې ويلې."

ميلز غوښتل پوه شي چې سامرسيټ څه کوي. موټر چلوونکي وځغستل. سامرسيټ هم ورته وويل چې هغه ځای پرېږدي او لاړ شي.

جان ډو خبرې کولې: "کاشکې زه یو معمولي سړی وای، کاشکې ما یو ساده ژوند درلودلای."

سامرسيټ د بکس تر څنگ پر زنگنو کت شو.

میلز له ځانه سره وویل: "څه پېښه ده!"

سامرسيټ خپله چاره له جېبه را وایستله او غوښتل یې چې بکس خلاص کړي. دنده یو دروند شی وو چې په پلاستیک کې پېچل شوی وو. پلاستیک په وینو لړلی وو، هغه دنده ورته وکتل.

یو ځل ناڅاپه سامرسيټ شاته ولوېد او ویې ویل: "اوه خدایه!" ناڅاپه یې ډېر ناتوانه احساس وکړ. نه یې غوښتل چې بیا یې وگوري. خو بیا یې هم ورته وکتل او ویې ویل: "اوه خدایه!"

میلز بیا هم کتل - لکه په سامرسيټ چې یو څه وشول. هغه جان ډو تر اوږه ونيوئ، او ویې ویل: "ولاړ شه!، راځه چې ځو!"

جان ډو هڅه کوله چې روان شي، خو د میلز لپاره یې نشوای ځغستلای.

جان ډو: "تا د خپل ځان لپاره ډېر ښه ژوند جوړ کړی دی."

میلز په ډېرې غوسې سره وویل: "چپ شه او روان شه!"

سامرسيټ اوږده سا وایستله او هڅه یې کوله چې ضعف ونه کړي او ونه لوېږي. د هغه پښې ناتوانه شوې، پر موټر باندي یې لاس ونيوئ، او معده یې په درد شوه. کله چې پورته یې وکتل سترگې یې له اوښکو ډکې وې، او سم یې نشوای لیدلای، خو میلز او جان ډو د هغه په لورې ور روان وه. سامرسيټ بیا هم له ځانه سره وویل: "اوه خدایه، دا ولې...!"

میلز په لوړ آواز وویل: "سامر سیټ!، څه خبره ده؟"

سامر سیټ په لوړ آواز وویل: "خپله توپنچه وغورځوه!"

میلز: "ته څه وایې؟"

جان ډو بیا هم خبرې کولې: "زه غواړم چې ووايم زه ستا ډېر درناوی

کوم... او ستا د بنایستې مېرمنې ترېسې هم..."

میلز بېرته مخ راواړوئ او ویې ویل: "څه دې وویل؟"

جان ډو خندل. سامر سیټ د میلز په لورې ور وغځستل او ویې ویل:

"خپله وسله وغورځوه! دا امر دی!"

میلز: "ته تقاعد شوی یې! زه اړتیا نه لرم چې تا ته غوږ ونیسم."
میلز جان ډو ته ورنیږدې شو، او خپله توپنچه یې د هغه پر سینه باندې ونيوله.

جان ډو: "زه نن سهار ستا کور ته ولاړم. ته هلته نه وې، نو ما هڅه وکړه چې د خاوند رول ولوبوم. ما غوښتل چې یو ساده سپری اوسم... خو بریالی نشوم، او د هغه پر ځای مې له ځانه سره یو څه را واخیستل."
میلز په تعجب سره کتل او حیران ښکارېدئ. هغه خپل مخ سامرسيټ ته واړوئ چې پوښتنه ورنه وکړي.

سامرسيټ خپل لاس میلز ته ونيوی، سترګې یې له اوبنکو ډکې وې او ویې ویل: "توپنچه دې ما ته راکړه."

جان ډو: "ما یو څه له ځانه سره را واخیستل چې ستا مېرمنه را په یاد کړي - د هغې ښایسته سر. ما د هغې سر غوڅ کړ، ځکه ستا له عادي ژوند سره مې رخه کېږي. داسې ښکاري چې (حسادت) زما ګناه ده.

میلز په لوړ آواز وویل: "دارینتیا نه دي!" هغه خپله توپنچه د جان ډو پر مخ ونيوله او ویې ویل: "ووايه چې دارینتیا نه دي!"

سامرسيټ میلز ځانته را کش کړ او ویې ویل: "زه تا نه پرېږدم چې جان ډو په مرمۍ وولې."

میلز: "په بکس کې څه دي سامرسيټه؟ را ته ووايه!"

سامرسيټ ځواب نشوای ورکولای.

جان ډو ډپر آرام وويل: "ما همدا اوس درته وويل افسره."

ميلز په لوړ آواز وويل: "چپ شه!"

جان ډو غوښتل چې ميلز په غوسه کړي، او ويې ويل: "په (غوسه)

شه!"

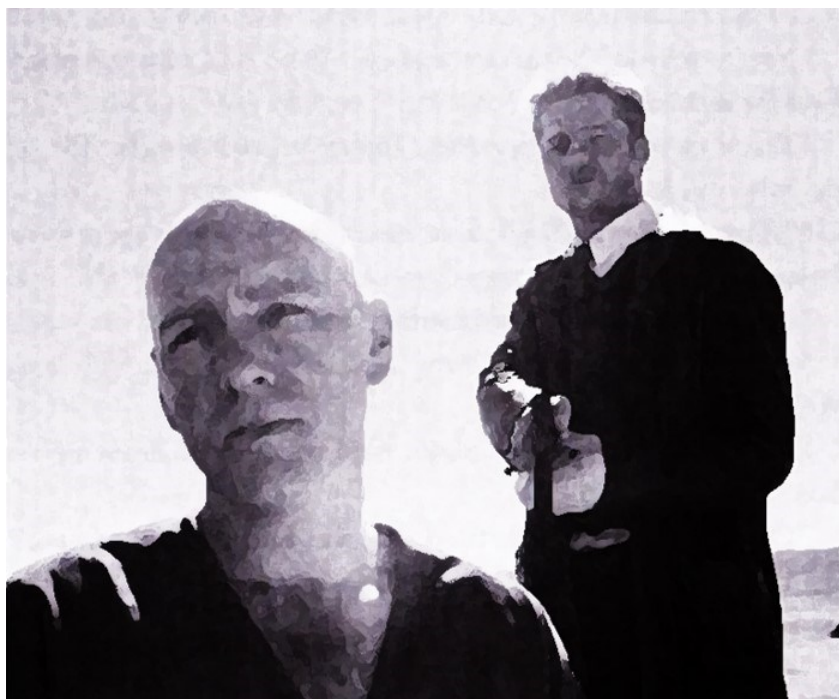
ميلز: "خوله دې بنده کړه!"

ميلز جان ډو په خپله توپنچه باندې پرمخ ووهی.

سامرسيټ: "ميلزه، هغه ستا نه غواړي چې ته همدا سپي وکړې - نه

وينې؟"

جان ډو: "مړمې کړه!"

سامرسیټ: "هغه ستا نه غواړي چې مړیې کړې. څه چې جان ډو غواړي ته هماغسې مه کوه. که ته یو تورن سړی مړ کړې، نو هر څه به له لاسه ورکړو."

میلز: "بیا به ورته ووايو چې هغه تښتېدئ، او ما وویشتئ. پردې به بیا وروسته خبرې وکړو، هیڅ څوک به په خبر نه شي."

سامرسیټ: "هغوی به تا بندي کړي میلزه. هغوی ته دا مهمه نه ده چې جان ډو څوک دی. یو پولیس چې یو تورن سړی ووژني نو له ځانه دفاع نشي کولای. داسې مه کوه، داسې نه چې بندي شي."

میلز: "پروانه لري."

سامرسیټ: "که ته بندي شي میلزه، نو دا جگړه به څوک مخې ته بوځي؟"

جان ډو په ډېرې آرامۍ سره وویل: "هغه ته غوږ مه نیسه، مړ مې کړه!"

سامرسیټ: "نه! که ته دلته و نه اوسې نو زما ځای به څوک ونیسي؟"

جان ډو: "تېرېسي د خپل ژوند غوښتنه وکړه، او همدا رنگه د خپل د ماشوم د ژوند غوښتنه یې هم کوله."

میلز حیران شو او لاسونه یې رپړېدل.

جان ډو هم حیران شو: "ته خبر نه وې چې ته به پلار شي؟"

سامرسيټ ډپرستري او ناتوانه بنکارېدئ، او ويې ويل: "که ته هغه مړ کړې، هغه به دا جگړه وگټي."

جان ډو سترگې پټې کړې او لاسونه يې پر خپل مخ باندې ونيول. ميلز د جان ډو پر مخ باندې فيروکړ، او ويې ويل: "سمه ده، جان ډو وگټله."

د جان ډو د سرپورتنې برخه د مرمۍ په فيرسره والوتله، او هغه تر شا ولوېد. سرک په وینو سور شو.

ميلز خپله توپنچه پر ځمکه وغورځوله، مخ يې واړوئ او روان شو. شو قدمه وروسته، پر زنگنو کت شو او لاسونه يې پر مخ کنبېنډول.

سامرسيټ جسد ته وکتل. د جان ډو د سر څخه وينې روانې وې. سامرسيټ خپلې سترگې پټې کړلې، او نه يې غوښتل چې نور ورته وگوري.

دوه ساعته وروسته سامرسيټ بيا هم هلته وو. د پېښې په ځای کې د پوليسو ډېر موټران ولاړه چې پر سر يې سره او شنه څراغونه لگېدل او مړه کېدل. هغوی ميلزيو ساعت د مخه لا د هغه ځای څخه ايستلي وو.

کپټان سامرسيټ ته ورنږدې شو او ويې ويل: "هر څه ختم شول، ته اوس کور ته ولاړ شه."

سامرسيټ: "ميلز څنگه شو؟ تاسو به اوس څه وکړئ؟"

کپټان: "موږ به يو ډېر ښه د مدافع وکیل ورته پيدا کړو، خو هغه به بې له شکه زندان ته ځي."

سامرسيټ په ډېرې خواشيني سره وويل: "نو په دې صورت کې جان ډو وگټله. هغه اووه کسان ووژل. که ميلز حساب کړې اته، بايد ووايم چې نهه... که هغه ماشوم هم ورسره حساب کړې."

کپټان: "خه کورته ولاړ شه، ته اوس تقاعد شوی يې."

سامرسيټ: "ما خپلې پرېکړې ته بېرته بدلون ورکړ، زه غواړم چې پاتې شم، او نه غواړم چې تقاعد شم."

کپټان: "په ځان ډاډه يې؟"

سامرسيټ: "پوره ډاډه يم."

سامرسيټ د خپل موټر دروازه پرانيستله او ويې ويل: "په دوشنبې به سره ووينو."

سامرسيټ پوهېدئ چې اوس دا ځای نشي پرېښودلای. ميلز چې ولاړئ، نو يو بل څوک بايد پاتې شي چې دا جگړه مخې ته بوځي.

پای

SeTen

Anthony Bruno

(Novel)

Gluttony
Greed
Sloth
Lust
Pride
Envy
Wrath

ISBN 978-9956-645-02-4

9 789956 645024

کاینات لېږنيز او د ژباړې مرکز
Kāyənāt Research and Translation Center
مرکز تحقیقات و ترجمه کاینات

Pashto Translation: Aziz Basam

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**